

วุ่นรักมนตรา มายาจิ้งจอก

๑

胭脂醉

ส่วยเหอ

เขียน

หยกน้ำแข็ง

แปล

คำนำสำนักพิมพ์

วันรักมนตรา มายาจึงจอก ผลงานแนวแฟนตาซีของนักเขียนนามปากกา “ส่วยเหอ” เป็นนิยายเกี่ยวกับตำนานรักระหว่างภูตกับมนุษย์ที่ได้รับความนิยมอย่างสูง มียอดวิวถล่มทลายในเว็บ “จินเจียง” (jjwxc.net) ของจีน และยังได้รับการนำมาแปลงเป็นละครโทรทัศน์ที่รู้จักกันในชื่อ กุ้ยจงเหม่ยเหริน (*Beauties in the Closet*) นำแสดงโดยนักแสดงนำชายโจว อี้หมิน หรือที่รู้จักในชื่อ “โจโจ้” หรือ “วิค F4” เพียงเท่านั้นก็ยิ่งเรียกยอด “ความฟิน” ให้กระฉูดขึ้นไปอีก

แม้ว่าซีรีส์จะออกฉายในประเทศจีนไปแล้ว และเริ่มมีการนำมาแปลซับไทยให้เห็นบ้าง แต่รับรองว่าฉบับนิยายสนุกเต็มรสไม่แพ้กัน จากของเรื่องอยู่บนพื้นฐานของรายละเอียดทางประวัติศาสตร์สมัยราชวงศ์ถัง ขณะที่เนื้อเรื่องดำเนินไปในแนวแฟนตาซี ซึ่งต้องยอมรับว่าส่วยเหอใส่ภาพของราชสำนักถึงและนครนางอานได้อย่างละเอียดเห็นภาพ เกือบทุกอย่าง ทุกสถานที่ และตัวละครบางคนก็อ้างอิงถึงล้วนมีจริงในประวัติศาสตร์ ทั้งยังสอดแทรกบทกวีที่งดงามเอาไว้ด้วย นับว่าเป็นนิยายอ่านเพลินๆ ที่ผู้เขียนทำได้อย่างทรงคุณค่าจริงๆ อ่านแล้วอาจทำให้รู้สึกอยากตามไปแกะรอยเที่ยวนครซีอาน (นางอานในอดีต) ด้วย

สำหรับเล่มนี้ “คุรักคุลุ่น” ไม่ได้มีแค่คู่เดียว แต่มีถึงสามคู่ภูต-มนุษย์ คือภูตเพียงพอนเหลือกับหวงตี้ ภูตจึงจอกแดงกับบัณฑิต และภูตจึงจอกดำกับขันที... ไซ่แล้ว! ขันทีจริงๆ แต่ไปรักกันได้ยังไงต้องติดตาม เรื่องราวอลเวง เต็มไปด้วยลีลัน ถูกใจชาว “สุขนิยม” แน่نون อ่านนิยายแล้วก็ลองหาดูซีรีส์ด้วยก็ได้นะ

สำนักพิมพ์อรุณ
กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

...หลั่ทาน...ท่านจะรู้หรือไม่

ว่าท่านมิได้รู้อะไรเลย

เกี่ยวกับตัวท่านและตัวข้า

ยามนี้ท่านเป็นทวงเป็นโยข้า

ภูตอายุพันปีที่ไม่รู้จักตาย

แต่ผู้ใดเล่า

จะเป็นทวงเป็นโยท่านในภายหน้า

๒

ส ข เ ข า

นับจากเวลานี้ ย้อนกลับไปสักราวๆ หนึ่งพันหนึ่งร้อยเก้าสิบปีก่อน รัชศกเปาลีปีที่สองแห่งต้าถัง หวงต้องค์ปัจจุบันแซ่หลี่ พระนามอักษรเดี่ยวว่า “จั้น” ทรงพระสมัญญานามว่าถังจิ้งจิง*

ในปีนี้ หวงต้องค์ปัจจุบันมีพระชนมายุเต็มสิบหกพรรษา กำลังรุ่นหนุ่ม พระสิริโฉมหล่อเหลาสว่างาม จากคำบอกเล่าของนางกำนัลอาวุโสในพระราชวัง ต้าหมิง^๒ ฟังว่าเมื่อครั้งที่ฝ่าบาททรงพระราชสมภพที่พระตำหนักหนึ่งในพระราชวัง นั้นได้บังเกิดเมฆอัคคีเดือนหกทอดยาวสุดสายตา กระเรียนขาวในสระไต้เยี่ย กระพ้อปีกไผบินขึ้นไปเล่นเมฆพรรณราย และบินวนรอบพระตำหนัก กรีดเสียง เสนาดังไกลไปถึงพระราชวังไต้

ประเสริฐ องค์ชายผู้ประสูติพร้อมนิมิตมงคลนี้มีรูปโฉมงดงามราวหยก สลัก ล้ำค่าปานหยกมณี เป็นที่รักใคร่เอ็นดู เรียกได้ว่าตลอดอายุสิบหกปี คาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิดแท้ๆ ด้วยเหตุนี้จึงถูกตามใจจนเสียคน และหลังจากที่ขึ้นครองราชย์ได้สองปี ยุวกษัตริย์ผู้นี้ก็เริ่มแสดงท่าทีของทรราชอย่าง ชัดเจน

* ตามประวัติศาสตร์คือจักรพรรดิองค์ที่ ๑๓ แห่งราชวงศ์ถัง ครองราชย์ระหว่าง ค.ศ. ๘๒๔ - ๘๒๗ เป็นพระโอรสของจักรพรรดิถังมู่จาง

^๒ ๑ ใน ๓ สิ่งปลูกสร้างที่สำคัญในนครฉางอัน (ปัจจุบันคือซีอัน) สมัยราชวงศ์ถัง เช่นเดียวกับ พระราชวังไต้ (พระราชวังเก่าสมัยราชวงศ์สุย) และพระราชวังชิงชิ่ง

ทรงลุ่มหลงมัวเมาในสุรานารีและการเสพสุข ทั้งยังโปรดฯให้สร้างพระตำหนักไม้หลังใหม่ขนาดใหญ่โตมโหฬาร ทว่ากลับพำนักเพียงไม่ถึงสองวันก็เสด็จออกจากวังเพื่อหาความสำราญ กิจกรรมที่โปรดปรานมากที่สุดก็คือการเสด็จประพาสเขาหิมาลัยเพื่อ“ล่าจิ้งจอกวารี”

ดังคำเรียก “ล่าจิ้งจอกวารี” กิจกรรมนี้คือการออกล่าจิ้งจอกยามวิกาล เนื่องจากวิสัยของจิ้งจอกย่อมออกหากินยามค่ำคืน พฤติกรรมเช่นนี้นับว่าผิดมนุษยธรรมยิ่ง นานวันเข้า เหล่าจิ้งจอกแห่งเขาหิมาลัยก็เริ่มทนไม่ไหว ประมุขเผ่าผู้เป็นภูตจิ้งจอกเดือดดาลยิ่งนัก!

“หากปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไป ลูกหลานของเราจะต้องถูกหุงต้มนั้นสังหารจนหมดสิ้นแน่ น่าแค้นใจนัก” ประมุขเผ่าจิ้งจอก แม่เผ่าเฮยเออร์ผู้ถือไม้เท้าชวนแจ่ม^๑ แผลเสียดังด้วยความกราดเกรี้ยว “เผ่าจิ้งจอกของเรา กับเผ่ามนุษย์เป็นน้ำบ่อที่ไม่ยุ่งน้ำคลอง แม้บรรพบุรุษของเราจะมีสตรีจำนวนหนึ่งลงจากเขาไปสังหารหุงต้มหรือโคนล้มราชวงศ์ก็ล้วนเป็นเพราะได้รับการให้อภัย เป็นเรื่องของมนุษย์ทั้งสิ้น มิได้เกี่ยวข้องกับพวกเราเลยสักนิด...”

ไม่ต้องพูดถึงอินไกส แครวแปดสิบปีก่อน มีพระโอรสองค์หนึ่งเจ็บแค้นที่ถูกพระบิดาแย่งชิงชายาของตนไป^๒ จึงขอให้นักพรตผู้หนึ่งช่วยสร้างเซตอาคมรัศมีहार้อยหลี่^๓ ให้เผ่าจิ้งจอก เพื่อแลกเปลี่ยนกับการที่เผ่าจิ้งจอกต้องช่วยเหลือพระโอรสผู้นั้น ด้วยการสร้างตัวแทนเข้าไปในวัง จนเกิดเป็นตำนานพัคตร์ชาดนำวิบัติ^๔ และภายหลังจบลงด้วยจักจั่นลอกคราบคืนสู่แดนเซียนที่เนินหามาเหวย^๕ ทำให้เผ่าจิ้งจอกได้อยู่อย่างสุขสงบยาวนานมาตลอดแปดสิบปี จวบจนกระทั่งบัดนี้

^๑ ไม้จากต้นพุทราเปรี้ยว

^๒ อ้างอิงถึงไซ่หวังหลี่เม่า ที่ถูกบิดาคือจักรพรรดิถังเสวียนจงแย่งชิงชายานามหยางอวิ๋หวานไป ซึ่งต่อมาก็คือหยางกุ้ยเฟย สนมเอกในจักรพรรดิถังเสวียนจง

^๓ ๑ หลี่/ลี เท่ากับ ๕๐๐ เมตร

^๔ “พัคตร์ชาด” หมายถึง หูจิงงาม ในที่นี้หมายถึงหญิงร้ายที่ใช้เสน่ห์ยั่ววนทางเพศในการดึงดูดเพื่อผลประโยชน์ใหญ่

^๕ กล่าวถึงเรื่องราวตอนที่จักรพรรดิถังเสวียนจงหลบหนีออกจากนครฉางอันพร้อมกับหยางกุ้ยเฟย หลังเกิดเหตุกบฏ เมื่อมาถึงเนินหามาเหวย หยางกุ้ยเฟยก็ถูกประหาร

ภัยร้ายจาก “การล่าจิ้งจอกตราตรี” ของหวงตี้ได้ทำให้ประมุขเผ่าจิ้งจอกจุกคิดถึงคำว่า “พัคตร์ชาตนาวิบัติ” ขึ้นมาอีกครั้ง

รองประมุขเผ่าจิ้งจอก แม่เผ่าฮุยเออร์เสนอแผนการแก้ประมุขเผ่าว่า “แม่เผ่า ชั่วประเดี่ยวนเดียวเวลาก็ล่วงเลยมาแปดสิบปีแล้ว ต้นแสนห์ของเผ่าจิ้งจอกเราได้ให้ผลเป็นตาน^๑ทองออกมาแล้วผลหนึ่ง เรื่องนี้จึงไม่อาจรอช้าได้ มิสู้เราส่งสตรีลงจากเขาไปจัดการหวงตี้ไต่คนผู้้นอีกสักครั้งเถิด!”

เมื่อแม่เผ่าฮุยเออร์ได้ยินดังนั้น นางกลับมีท่าที่อ้าอึ้งเหมือนมิใคร่เต็มใจนัก “แม้หวงตี้ผู้้นจะมีพฤติกรรมโหดร้าย แต่ถึงอย่างไรก็เป็นโอรสสวรรค์ที่จักรพรรดิหยกกำหนดมา แต่ไหนแต่ไรเผ่าจิ้งจอกของเราไม่เคยกระทำการตามอำเภอใจ และครั้งนี้ก็มีคำสั่งจากเจ้าแม่หนึ่งว่า^๒ ทั้งไม่มีการให้ววนจากเหล่าพระญาติ หากเราทำอะไรโดยพลการอาจได้รับโทษทัณฑ์จากสวรรค์...”

“โฮเอ๋ย แม่เผ่า หากท่านยังมัวลังเลอยู่เช่นนี้ เผ่าจิ้งจอกของเราคงไม่มีทางรอดเป็นแน่!” ในระหว่างที่แม่เผ่าฮุยเออร์กำลังพูดอยู่นั้น คลับคล้ายมีเสียงไล่ล่าดังแว่วมาจากภูเขาด้านนอกให้บรรดาลูกหลานเผ่าจิ้งจอกได้ยินแต่ไกล แต่ละตัวพากันออกสั่นขวัญแขวนไปหมด แม่เผ่าฮุยเออร์มีฐานะเป็นผู้นำของเผ่าไหนเลยจะทนดูเหล่าจิ้งจอกบาดเจ็บล้มตายได้ นางจึงกัดฟันอ้อยด้วยน้ำเสียงดุดันเมื่อสถานการณ์ถึงคราคับขันเต็มที่ “ได้! ไปตามชู้หวงมา!”

ในช่วงแปดสิบปีมานี้ ชู้หวงคือยอดโคมสะคราญของเผ่าจิ้งจอกแห่งเขาหลิซาน นางไม่เพียงมีรูปโฉมงดงามปานลุ่มเมื่อนั้น หากยังมีวิชาอาคมแก่กล้า ฟังว่าแม่เผ่าฮุยเออร์หมายมาดจะให้นางสืบทอดตำแหน่งของตน จึงถนอมกล่อมเกลี้ยงนางอยู่แต่ในเรือนลึก แม้จิ้งจอกในเขาหลิซานจะมีจำนวนค่อนข้างมาก ทว่ากลับมีน้อยนักที่เคยได้ยลโฉมของชู้หวง

เมื่อจิ้งจอกทุกตัวได้ยินว่าประมุขเผ่าให้เรียกหาชู้หวงจึงพากันตื่นตัว

^๑ “ตาน” ใช้เรียกสิ่งที่มีลักษณะเป็นเม็ดกลมเล็ก เช่น เม็ดยากลม เม็ดยาลูกกลอน ในที่นี้หมายถึงต้นแสนห์ให้ผลที่มีลักษณะเป็นเม็ดยากลมสีทอง

^๒ “อวิหวงต้าตี้ (เง็กเซียนฮ่องเต้)

^๓ เทพธิดาผู้สร้างมนุษย์ในเทพปกรณัมจีน ท่อนบนเป็นหญิงงาม ท่อนล่างเป็นงู

รู้ดีไปกระจายข่าวเรียกสมัครพรรคพวกให้มากอยุ่ชมดู พร้อมกันนั้น แม่เฒ่าเฮยเออร์ได้มีคำสั่งให้บริวารคนสนิทไปนำต้นแสน์ของเผ่าจิ้งจอกแห่งเขาหลิซานมา ต้นแสน์ที่อันเป็นมหาสมบัติของเผ่าจิ้งจอกนี้เป็นต้นไม้ล้ำค่าสูงเพียงสองจี้^{๑๑} ปลุกอยู่ในกระถางทอง ณ ใจกลางกิ่งใบสีเขียวหยกพราวระยับที่ดูประหลาดนั้นมีผลสีทองแวววาว

ผลไม้คือสมบัติวิเศษสูงค่าของเผ่าจิ้งจอกที่เรียกว่า “ตานแสน์” หลังจากให้นางจิ้งจอกกินผลตานนี้เข้าไปแล้ว ไม่เพียงวิชาอาคมจะเพิ่มพูน แต่รูปโฉมยังทวีความงามเลิศล้ำอย่างยิ่งยวด ดังนั้นการจะเข้าวังเพื่อยั่ววนหวงตีไหนดเลยจะเป็นเรื่องเหลือ怕กว่าแรง! เพียงแต่ต้นแสน์นี้ สีสปีจิ้งจะติดดอกและอีกสีสปีจิ้งจะออกผล ดังนั้นจึงมีเพียงประมุขเผ่าหรือภูตจิ้งจอกที่ได้รับการกิจให้ลงจากเขาเท่านั้นที่มีคุณสมบัติกินตานแสน์นี้

ยามนี้ จิ้งจอกทั้งหลายต่างเบียดเสียดเข้ามาในถ้ำเพื่อคอยชมโฉมแม่นางชู่หวาง ในขณะเดียวกัน ณ มุมหนึ่งที่ไร้ผู้ใดสนใจ มีตรุณีน้อยพักตร์มฤติเนตรมุสิก^{๑๒} นางหนึ่งกำลังดึงแขนเด็กสาวหน้าตาที่มั่งคั่งดูไม่ประสาในวัยไล่เลี่ยกัน แทรกตัวเข้ามาท่ามกลางฝูงจิ้งจอกทั้งหลายเพื่อหาตำแหน่งที่มองเห็นได้ใกล้ที่สุดชัดที่สุด แล้วนั่งลงปักหลัก

อันที่จริงไม่ควรใช้คำว่า “พักตร์มฤติเนตรมุสิก” มาบรรยายรูปโฉมของตรุณีผู้นั้นในถ้ำจิ้งจอก เนื่องจากนางเป็นคนละเผ่าพันธุ์กับจิ้งจอกแห่งเขาหลิซานที่ล้วนมีใบหน้ารูปปลุกท้อ^{๑๓} ขาวผ่องอมชมพู ใบหน้าของนางออกเหลือง และมีคางแหลมดั่งเมลิ็ดเงินจี้^{๑๔} เมลิ็ดอวบน้ำที่สุดในฤดูสารท สำหรับเหล่าภูตที่คุ้นชินกับการกลายร่างเป็นมนุษย์ เพียงมองปราดเดียวก็รู้ว่าแม่นางน้อยผู้นี้มิใช่ภูตจิ้งจอก หากแต่เป็นภูตเพียงพอนเหลือง

^{๑๑} ๑ จี้ เท่ากับประมาณ ๑ ฟุต

^{๑๒} หมายถึง ศิระะแหลมเล็กเหมือนงวง นัยน์ตาเหมือนหนู ใช้บรรยายคนที่มีหน้าตาชั่วร้ายและดูเจ้าเล่ห์

^{๑๓} ใบหน้ารูปปลุกท้อ หรือ “เถาซินเหลียน” ก็คือใบหน้ารูปหัวใจ

^{๑๔} เฮเซลนัท

“นี่ๆทุกคน เลิกจี้วจ้าวกันได้แล้ว...” แม่เฒ่าเฮยเออร์เคาะไม้เท้า ชวนแจ่มุทำให้เหล่าจิ้งจอกในถ้ำต่างเงิบเสียงลง ทว่าเพิ่งจะสิ้นคำ กลิ่นหอมกรุ่น พลันลอยมาปะทะमानประสาทของภูตจิ้งจอกทุกคน ทำให้เกิดเสียงดังเซ็งแซ่ ขึ้นอีกคำรบ เมื่อกลิ่นนั้นช่างหอมหวานปานข้าวคั่วน้ำตาลทรายแดง อวลกลิ่นหอม ราวขนมกุยฮวาเหนียนเกา^{๕๕}อย่างไรอย่างนั้น

ตรุณีน้อยหน้าเมลิัดเงินจื่อที่นั่งอยู่แถวหน้าสุดกลอกตามองเหล่าจิ้งจอก อย่างไม่เห็นด้วย พลางเอ่ยพึมพำ “พวกเจ้าจะไปรู้อะไร นี่นะเขาเรียกว่ากลิ่นกาย สาว...”

หว่ากลับไม่มีผู้ใดสนใจคำพูดของนาง เพราะสายตาทูกำลังจ้องจ้องดู ดึงดูด ไปที่กลางถ้ำจิ้งจอกแล้ว เด็กสาวหน้าเมลิัดเงินจื่อจึงรีบหันศีรษะไป และพบว่า แม่นางซุ่ยหวงออกมาอยู่เบื้องหน้าประมุขเฒ่าอย่างเงิบ ๆ ตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่ทราบได้ นางสวมชุดกระโปรงสีเขียวไสประดับมรกต หยกและมุกมณีล้ำค่า กระโปรง หรุณวิน^{๕๖} สีเขียวอมฟ้าพลิ้วไหวน้อยๆตามสายลมที่ไม่ทราบที่มา แพรบางสีเหลืองอ่อนบังเอิญถูกลมพัดให้สะบัดตัวแผ่ออกจนดูคล้ายแสงจันทร์ที่ทอทอดลอดกึ่งไม้ ยิ่งขับให้นางดูราวกับเซียนสาวผู้หลุดพ้นโลกียวิสัย มีสง่าน่าเกรงขามยิ่งนัก

ดวงหน้างามแซมซ้อยผินมาทางเหล่าจิ้งจอก ทำให้พวกเขาได้เห็นรูปโฉม ของแม่นางซุ่ยหวงที่เลื่องลือได้ถนัด ใบหน้าของนางงามสง่าเหนือคำบรรยายใดๆ ทุกอากัปกริยาไม่ว่าจะเป็นการแย้มยิ้มหรือนิ่วหน้าคล้ายหล่อหลอมขึ้นจากสายลม บุปผา หิมะและแสงจันทร์ นัยน์ตาเปล่งประกายสดใสดูจะล่อน้ำยามพระพาย สารพัดผ่าน รอยยิ้มงามปานดอกเหมยदान^{๕๗} แรกแย้มกลางวสันต์ ผิพรรณ ขาวผุดผาดดั่งหิมะ เพียงมีแสงอ่อนๆส่องมา วงพักตร์นั้นก็คล้ายจะเปล่งแสง สุกสกาวเจกจันทร์เพ็ญ

ชั่วอึดใจนั้น ในสมองของบรรดาภูตหลานจิ้งจอกที่พากันกลั่นหายใจอยู่

^{๕๕}ขนมเซ่งดอกหอมหมื่นลี้

^{๕๖}เครื่องแต่งกายของชาวจีน ท่อนบนเป็นเสื้อตัวสั้น ท่อนล่างเป็นกระโปรงสอบ มีสายผูกรอบลำตัว เน้นช่วงใต้อกหรือเอวให้เห็นเด่นชัด

^{๕๗}ดอกโบตั๋น

ล้วนคิดเหมือนกันว่าพัทตร์ชาดล่มเมืองในทุกยุคทุกสมัยล้วนต้องเป็นเช่นนี้กระมัง ชู่ยหวงผู้ตกเป็นเป้าสายตาของธรรกานัลหาได้มีอาการแตกตื่นลนลานต่อสายตา ตื่นตะลึงของเหล่าจิ้งจอก นางเพียงยืดอกตรงและประสานมือคารวะแม่เฒ่า เฮยเออร์ผู้เป็นประมุขเผ่าด้วยน้ำเสียงหวานใสกังวานปานหยกมุกว่า “ผู้น้อย ชู่ยหวง คารวะแม่เฒ่าเจ้าค่ะ”

แม่เฒ่าเฮยเออร์ผงกศีรษะด้วยสีหน้าปลอบปล้ำพรางก้าวออกไปประคอง นางให้ลุกขึ้น และชี้ให้ดูผลบนต้นสนห์ “ยายหนูชู่ยหวงเอ๋ย เจ้าเห็นหรือไม่ว่า ตานสนห์นี้สุกแล้ว วันนี้ข้าเป็นตัวแทนของเผ่าเรามาขอแลกเจ้า หวังว่า หลังจากที่เจ้ากินมันเข้าไปแล้วจะสามารถรับภารกิจสำคัญ เข้าวังไปยั่วยวนหวงตี โฉมมาราคะเพื่อเร่งให้เกิดการเปลี่ยนประมุข แต่เจ้าต้องจำเอาไว้ให้ตัวต้องใช้ สติปัญญาทำการให้มาก หากไม่เข้าตาจนจริง ๆ ห้ามสังหารผู้ใดเด็ดขาด”

“ขอบคุณแม่เฒ่าที่ให้การยอมรับ วันนี้ชู่ยหวงขอน้อมรับภารกิจนี้และจะ กระทำการอย่างสุดความสามารถ ไม่เสียดายชีวิตเจ้าค่ะ” ชู่ยหวงน้อมรับคำสั่ง ด้วยน้ำเสียงยินดี ทว่าดวงหน้างามปานลุ่มเมืองกลับยังสงบสำรวม เพียงค้อมกาย ลงคารวะแม่เฒ่าเฮยเออร์อีกครั้ง

ในตอนนี้อง แม่เฒ่าฮุยเออร์ซึ่งอยู่ข้าง ๆ พลันหัวเราะและเอ่ยเสริมว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ดีแล้ว เชิญแม่นางชู่ยหวงเข้าไปยังตำหนักด้านในเพื่อชำระกาย ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์ก่อนแล้วค่อยคัดเลือกฤกษ์ยามดีเพื่อรับตานสนห์เถิด”

ชู่ยหวงไม่คัดค้าน นางก้มศีรษะเล็กน้อยขณะเดินตามแม่เฒ่าฮุยเออร์เข้าไป ยังตำหนักด้านในอย่างแช่มช้อย เมื่อไม่มีเรื่องน่าสนุกให้ชม จิ้งจอกแต่ละตัว จึงค่อยๆ แยกย้ายกันไป ไม่นานภายในถ้ำจิ้งจอกก็กลับคืนสู่ความสงบอีกครั้ง เหลือเพียงต้นสนห์ที่ในกระถางทองบนโต๊ะประดับแก้วผลึกเจดิสซึ่งตั้งอยู่กลางถ้ำ เท่านั้น เปล่งแสงระยับจับตาอยู่เช่นเดิม

ทันใดนั้น ภายในถ้ำอันเงียบสงัดพลันเกิดความผิดปกติบางอย่าง! เงา สองร่างแอบย่องออกมาจากมุมหนึ่งของห้องโถงอันแว้งว้าง เป็นเงาของเด็กสาว หน้าเมสึดเงินจื่อท่าทางเจ้าเล่ห์เมื่อครู่! นางย่างเท้าเข้าไปใกล้โต๊ะด้วยฝีเท้าเงียบกริบ

ดวงตากลมโตสุกใสจ้องเขม็งไปที่ตานทองเม็ดใหญ่เท่าไข่นกนางแอ่นบนต้นสนที่
เด็กสาวหน้าเมล็ดเงินจิ้งจอกหันหายใจยื่นมือออกไปอย่างเงิบเงิบ...

“พี่สาว!” เด็กสาวที่ตามหลังนางตกใจ ดวงหน้ารูปลูกท้อซีดเผือดจน
ไร้สีเลือด รวากับถูกโบกด้วยแบงก์เงิน^{๑๑} “สักสองเงิน” “พี่สาวทำเช่นนี้ไม่ดีนะ
ตานทองนี้เป็นของวิเศษล้ำค่า หากท่านขโมยไปจะต้องเกิดเรื่องใหญ่แน่!”

เด็กสาวหน้าเมล็ดเงินจิ้งจอกลอกตาแล้วหันมาจ้องหน้าผู้เป็นน้องสาวตาเขม็ง
“ขนาดข้ายังไม่กลัวแล้วเจ้าจะกลัวอันใดกัน!”

เด็กสาวหน้ารูปลูกท้อหดคอตันที ดวงตาแจ่มใสไร้เดียงสารวากับตาลูกกวาง
กะพริบปริบ ๆ และมีน้ำตาเอ่อคลอคล้ายพร้อมจะร้องไห้ได้ทุกเมื่อ เด็กสาว
หน้าเมล็ดเงินจิ้งจอกได้หันหัวว่าไม้เท้าของตนใช้ไม่ได้ผล นางจึงได้แต่ถอนหายใจเอือก
แล้วเอ่ยเสียงเข้มขึ้น “ขอพบข้าขึ้นเป็นยายแก่ แต่ดูท่าทางเหลาะแหละของ
เจ้านี่สิ เหมือนจิ้งจอกที่ใดกัน เสียงแรกที่เจ้าตีมน้ำนมของมารดาข้างจนเติบโต
น่าเวทนานักที่ข้าต้องขาดบิดาตั้งแต่เล็ก ข้ามารดาจะต้องไปเป็นแม่หม่มให้เจ้าอีก
ทำให้ข้าไม่เคยได้ตีมน้ำนมมารดาตัวเองเลยสักหยด เจ้าคิดว่าชีวิตข้างยากนักหรือ
ครั้นข้ารอดมาได้จนโต ยังต้องมาเป็นสาวใช้ให้เจ้า คอยตามหลังคุณหนูใหญ่
ที่เอะอะกึกน้ำตาาร่วง ไม่เป็นโล้เป็นพายอะไรสักอย่าง ชีวิตข้าน่าจะยากนักหรือ...”

แต่ไหนแต่ไรมา เด็กสาวหน้ารูปลูกท้อหวาดกลัวคำบ่นเช่นนี้ของพี่สาว
เป็นที่สุด นางจึงรีบเช็ดน้ำตาสองสายของตนอย่างว่องไวและพยายามปะเหลาะ
พี่สาวด้วยท่าทางน่าสงสาร “พี่สาวอย่าทำเช่นนี้เลย ข้าผิดเอง ต่อไปข้าจะเชื่อฟัง
พี่สาว ดีหรือไม่...”

เด็กสาวหน้าเมล็ดเงินจิ้งจอกยิ้มออกมาอย่างสนใจแต่ยังคงปิดปากเงิบ
ไม่พูดอะไร

จากบทสนทนาของทั้งคู่ก็พอจะรู้แล้วว่า เหตุใดเด็กสาวหน้าเมล็ดเงินจิ้ง
ที่เป็นเพียงพอนเหลือจึงได้มานับพี่เรียงน้องกับเด็กสาวที่เป็นจิ้งจอกหน้ารูปลูกท้อ

^{๑๑} แบงก์ที่สตรีจีนสมัยโบราณใช้ผัดหน้า

^{๑๒} ๑ จินซัง เท่ากับ ๐.๕ กิโลกรัม

ผู้นี้ได้! ที่แท้ทั้งสองเป็นพี่น้องกล้วยไม้ทอง^{๒๐} กันนั่นเอง เนื่องจากมารดาของสาวน้อยเพียงพอนเหลือเป็นแม่นมของสาวน้อยจิ้งจอกแดง ทว่าแม่จิ้งจอกน้อยจะเรียกเพียงพอนเหลือว่าพี่สาว แต่ความจริง เพียงพอนเหลือกลับมีสถานภาพเป็นเพียงสาวใช้ของจิ้งจอกน้อยเท่านั้น แต่ที่จริงยิ่งกว่านั้นคือ แม่เพียงพอนเหลือจะเป็นแค่สาวใช้ หากนางยังคงเป็นสาวใช้ที่สามารถกำราบเด็กสาวจิ้งจอกได้อย่างอยู่หมัด!

สาวน้อยเพียงพอนเหลือยืมกริมขณะยื่นมืออันชั่วร้ายของตนออกไปเด็ดตามเส้นที่บนต้นเส้นที่ลงมาอย่างไม่เกรงกลัว และยื่นผลสีทองอร่ามนั้นไปที่เบื้องหน้าสาวน้อยจิ้งจอก

“พี่สาวจะทำอันใด...” จิ้งจอกน้อยรู้สึกหวาดหวั่นจนผงะถอยไปครึ่งก้าว ตายังคงจับจ้องไปที่พี่สาวบุญธรรมอย่างตื่นตระหนก

“เราแบ่งกันคนละครึ่ง” สาวน้อยเพียงพอนเหลือมิได้ลืมหำพิດตน นางรู้ว่าชาติกำเนิดของตนบนเขาหิซันแห่งนี้ต่ำต้อยนัก หากเกิดเหตุอันใดขึ้นมา นางจำเป็นต้องมีผู้ช่วยหนุนหลังสักคน

“อ๊ะ ไม่ ข้าไม่เอา...” จิ้งจอกน้อยพยายามดิ้นรนทั้งน้ำตาไหลปราก ทว่าสุดท้ายกลับต้องฝืนกลืนตามเส้นที่ครึ่งผลที่สาวน้อยเพียงพอนเหลือแบ่งมาให้อยู่ดี

ครั้นเห็นเด็กสาวจิ้งจอกกลืนผลตามเส้นที่ลงท้องไปเรียบร้อยแล้ว สาวน้อยเพียงพอนเหลือจึงส่งตามเส้นที่อีกครั้งที่เหลือเข้าปากของตนไปเช่นกัน

“ซัด...เปรี้ยวจัง!” สาวน้อยเพียงพอนเหลือรู้สึกเปรี้ยวจัดจนซัดฟัน ต้องรีบยกมือขึ้นกุมแก้มตัวเองไว้ นางมองเด็กสาวจิ้งจอกด้วยแววตาจงดน “เจ้าไม่เปรี้ยวหรือ”

“ไม่เปรี้ยว” จิ้งจอกน้อยตอบเสียงอ่อน “ออกจะอร่อย”

ยายเด็กนี่! กินอะไรก็อร่อยไปหมดสิน่า...สาวน้อยเพียงพอนเหลือกลอกตาอยู่ครู่หนึ่งแล้วพลันเริ่มรู้สึกว่ามันกำลังออกฤทธิ์

^{๒๐} “จินหลานเจี๋ยเม่ย” หมายถึงความสัมพันธ์ที่ผูกพันกันอย่างแน่นแฟ้นสนิทสนมราวกับพี่น้อง

ไม่นาน ร่างกายของพวกนางทั้งสองก็เกิดการเปลี่ยนแปลง ไอร้อนสีขาว พวยพุ่งออกมาจากจิตสววรรค์^{๓๐} ของทั้งคู่ ทำให้ร่างกายของเด็กสาววัยเพียงสิบสามสิบสี่ที่ยังไม่รู้เคยสาเปลี่ยนเป็นอวบอ้วน เส้นผมแห่งกรอบที่ถักเป็นเปียเส้นเล็กๆ พลันคลายออกสยายยาวเป็นเรือนผมดำสลบ ดวงตาสุกใส มีประกายยั่วเย้าดึงดูดวิญญูณ สองแฉกเป็นสีขาวอมชมพูระเรื่อราวดอกกุหลาบ ต้องหยาดน้ำค้างเดือนห้า...

สาวน้อยเพียงพอนเหลือจ้องมองน้องสาวของตนเหมือนกำลังส่องค้นห้อง และตระหนักในทันทีว่าร่างกายของตนได้เปลี่ยนเป็นมีเสน่ห์เฝ้าชวนเฉกเดียวกัน แล้วจึงอดยกยิ้มมุมปากมิได้ ทว่ายังมีทันที่นางจะเปล่งเสียงหัวเราะออกมาให้สาสมใจ หูกลับได้ยินเสียงตวาดลั่นปานอสณิบาตดังก้องมาจากในตำหนักว่า “เพยหลวน! ชิงเฟิง! พวกเจ้าสองคนทำอะไร!”

เด็กสาวทั้งสองที่เพิ่งขโมยกินตานเสน่ห์ไปสะดุ้งโหยงเพราะเสียงตวาด รีบหันไปมองต้นเสียงด้วยอาการตัวสั่นงันงก เห็นแม่เฒ่าซูเออร์พุ่งตัวออกมาจากตำหนักด้านในพลางชี้ไม้เท้าในมือชี้หน้าพวกนาง “เจ้าลูกเดรัจฉานใจกล้า! ดูเอาเถิดว่าพวกเจ้าทำงามหนาอะไรไว้!”

“โฮ...” เด็กสาวจึงจอกตกใจ นางกุมศึระตัวเอง น้ำตาไหลพราก ตัวสั่นด้วยความกลัวจนขดตัวเป็นก้อนกลม

โชคดีที่แม่เฒ่าซูเออร์ยังพอมีสติอยู่บ้าง รู้ว่าจึงจอกน้อยเป็นธิดาสองศักดิ์ในเผ่าจึงจอกของตน นางจึงเบนไม้เท้าไปที่สาวน้อยเพียงพอนเหลือแทน “หวงชิงเฟิง! เจ้ามันเด็กเหลือขอชอบแต่เล่นสนุกไปวันๆ ซ้ำยังพลอยทำให้เพยหลวนเสียนิสัยไปด้วย! เจ้ารู้หรือไม่ว่าวันนี้เจ้าก่อเรื่องใหญ่โตไว้เพียงใด!”

สาวน้อยเพียงพอนเหลือหรือก็คือแม่นางหวงชิงเฟิงย่อมรู้อยู่แล้วว่าตนก่อเรื่องใหญ่โตเพียงใด ทันทีที่ถูกจับได้ นางจึงทำตัวหมอบราบคาบแก้วคอตกแก้งตาย ถึงอย่างไรครั้งนี้นางก็ได้เป็นคนงามแล้ว ต่อให้ต้องบุกน้ำลุยไฟอะไร

^{๓๐} ในความเชื่อของชาวจีน ดวงจิตของสรรพชีวิตประกอบด้วยสามส่วน ได้แก่ จิตสววรรค์ จิตดิน และจิตชะตา ซึ่งเมื่อสิ้นชีวิตลง จิตสววรรค์จะกลับคืนสู่สววรรค์ จิตดินจะสถิตอยู่บนโลกเพื่อปกป้องลูกหลาน และจิตชะตาจะลงไปยังยมโลกเพื่อรับผลกรรม

นางก็ยอมทั้งสิน!

แม่เฒ่าเฮยเอ๋อร์ออกมาจากตำหนักในพร้อมชู้หวงตอนทีแม่เฒ่าซุยเอ๋อร์เอาไม้เท้าเคาะศีรษะของชิงเฟิงพอดี ประมุขเฒ่าเป็นห่วงว่าแม่เฒ่าซุยเอ๋อร์จะโกรธจนหน้ามืดแล้วเผลอหนักมือเกินไปจึงรีบร้องห้าม “รองประมุข ยังมีอะไรไม่ตรีก่อนเถิด จะตีสุนัขยังต้องดูเจ้าของ เพยหวนเป็นบุตรกำพร้าของอดีตประมุขเฒ่า หากเจ้าทำร้ายบุตรสาวของแม่มนนางอาจทำให้หมางใจกันได้”

แม่เฒ่าซุยเอ๋อร์ได้ยินดังนั้นจึงหยุดมือทันที ทำให้หวงชิงเฟิงที่หลับตาแก้มตายอยู่พริ้มกัยไปได้ แต่คำว่า “ตีสุนัข” ของประมุขเฒ่ายังคงทำให้นางต้องแอบแหย่เขี้ยวยิงฟันอยู่ในใจ

ชู้หวงซึ่งเดินตามหลังแม่เฒ่าเฮยเอ๋อร์ออกมาเห็นการกระทำของหวงชิงเฟิงทุกอย่าง หากนางยังคงนิ่งเงียบ มิได้เอ่ยวาจา เวลานั้นนางเฟิงชำระกาย เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดแรกรวสันต์^{๒๒} สีขาวเหลือบฟ้าดูจันทรเพ็ญ^{๒๓} เรือนผมดำลึบยังคงเปียกชื้นแนบไหล่และมีหยดน้ำเกาะพราว

เรื่องที่เกิดขึ้นกะทันหันนี้ทำให้ญาติทุกคนในที่นั้นต่างทำอะไรไม่ถูก มีเพียงแม่เฒ่าซุยเอ๋อร์เท่านั้นที่ยังคงดำหนิด้วยความเดือดดาลยิ่ง “ดูเอาเถอะ แม่เฒ่าคราวนี้เราจะทำเช่นไร ตามเส้นทางที่ต้องรอถึงแปดสิบปีกว่าจะติดผลลูกนางเด็กสองคนนี้ก็พังพินาศแล้ว หรือแผนของเราจะต้องพลอยล้มเหลวไปด้วย...”

“เหตุใดรองประมุขจึงกล่าวเช่นนั้น หรือท่านคิดว่าข้าจะทำงานไม่สำเร็จ หากไม่มีตามเส้นทาง” ชู้หวงซึ่งมองดูอยู่ด้านข้างตั้งแต่ต้นพลันเอ่ยปาก น้ำเสียงหวานใส่นั่นเจือกระแสบไม่พอใจ “ลำพังตัวข้าย่อมสามารถปฏิบัติการกิจที่แม่เฒ่ามอบหมายให้ได้อยู่แล้ว”

เมื่อแม่เฒ่าซุยเอ๋อร์ผู้รักการพำปนถูกชู้หวงดัดบทย่างไร้้น้ำใจเช่นนี้ก็ถึงกับอึ้งอยู่เป็นนานกว่าจะตอบกลับด้วยน้ำเสียงซึ่งเคียดว่า “ข้าก็ได้บอกováเจ้าทำไม่ได้ เพียงแต่โอกาสสำเร้จนั้นมิไ้มาก...”

^{๒๒} “ชุดแรกรวสันต์” คำนี้มาจากบทวิจันโบราณ หมายถึง เสื้อผ้าที่คนหนุ่มสาวใส่กัน

^{๒๓} “เยวี่ไปเซ่อ” แปลว่าสีขาวพระจันทร์ หมายถึงสีฟ้าสด ชาวจีนสมัยโบราณเชื่อว่าพระจันทร์ไม่ได้มีสีขาวบริสุทธิ์ แต่มีสีฟ้าอ่อนๆเจืออยู่

หว่างคิ้วงามเนียนของซุ่ยหวงมุ่นเข้าหากันน้อยๆ เมื่อได้ยืนาว่านี่ นางอดยอกย้อนไม่ได้ว่า “โปรดภักที่ซุ่ยหวงโง่เขลา แต่มีรู้ว่ามานตบะที่บำเพ็ญมานานของซุ่ยหวงยังมีอาจสู้ทานเสนห์ผลเดียวได้เชียวหรือ”

ยังไม่ทันที่นางจะกล่าวจบ แม่เฒ่าเฮยเอ๋อร์ที่รักและเอ็นดูซุ่ยหวงมาโดยตลอดกลับเอ่ยแทรกขึ้นมาจากด้านข้างว่า “มิใช่ว่าสู้ไม่ได้ แต่ยังทิ้งทางอีกไกลเลยต่างหาก”

คำพูดนี้ทำให้ซุ่ยหวงผู้มีนิสัยเย่อหยิ่งถึงกับหน้าซีดเผือด จิตใจที่นิ่งสงบไว้อารมณ์มาตลอดหลายปีของนางเริ่มรู้สึกคับข้องเป็นครั้งแรก ด้วยเหตุนี้นางจึงสับสนวุ่นวายด้วยสับสนใจ และไม่ว่างอะไรอีก

ทว่าเวลานี้แม่เฒ่าเฮยเอ๋อร์กลับมิได้ใส่ใจว่าซุ่ยหวงจะรู้สึกอย่างไร เพราะนางกำลังคิดหาหนทางแก้ไขเรื่องยุ่งยากนี้อยู่ แม่เฒ่ามองคู้หูตัวส่ายที่นั่งชดออยู่ที่พื้นแล้วก็เห็นว่ารูปโฉมของพวกนางเปลี่ยนเป็นนวลลออน่ารักน่าพิสมัย จึงตัดสินใจวางหมาก “เอาเถิด เช่นนั้นก็ให้พวกนางทั้งสองไปทำตามแผนของเรา ก็แล้วกัน”

ศีรษะของแม่เฒ่าเฮยเอ๋อร์เหมือนจะแยกออกเป็นสองเสี่ยงทันทีที่ได้ยินนางรีบค้านเสียงแหลมว่า “แม่เฒ่า! ท่านจะตัดสินใจส่งเดชเช่นนี้ไม่ได้! แค่นี้เรื่องก็ยุ่งยากมากพอแล้ว! พวกนางทั้งสองจะไปมีปัญญาทำอะไรได้! ต่อให้พวกนางกินทานเสนห์ลงไปทั้งผลหรือหนึ่งซามยักซ์ ก็ไม่มีทางชนะขึ้นมาได้หรอก!”

แม่เฒ่าเฮยเอ๋อร์บ่นจบก็ยกนิ้วชี้หน้าเพยหลวนกับชิงเฟิงซึ่งนั่งอยู่บนพื้นให้ประมุขเฒ่าดู คล้ายเป็นการยืนยันคำพูดตน เห็นเพยหลวนที่นั่งชดออยู่ที่พื้นร้องไห้สะอึกสะอื้นขณะที่ชิงเฟิงยังคงทำแก๊งตายแต่ยังไม่วายฉวยโอกาสตอนที่แม่เฒ่าเฮยเอ๋อร์เผลอ แอบแยกเขี้ยวขำเล็กๆ ออกมาด้วย

กระทั่งแม่เฒ่าเฮยเอ๋อร์ได้ระบายอารมณ์เดือดดาลออกมาหมดแล้ว แม่เฒ่าเฮยเอ๋อร์จึงค่อยพริ้มพริ้มใจออกมาและอธิบายด้วยอาการสงบว่า “มิใช่ว่าข้าไม่อยากให้ซุ่ยหวงไป เพียงแต่พวกเจ้าไม่รู้ว่โดยเนื้อแท้แล้วซุ่ยหวงมีนิสัยเย่อหยิ่งซึ่งเป็นสิ่งที่บุรุษไม่พึงใจเป็นที่สุด แม่เฒ่าของเราจะส่งนางออกไป ก็คงเป็นที่โปรดปรานของหวงตี้หนุ่มในยามที่กำลังสดใหม่ช่วงระยะสั้นๆ เท่านั้น

ยากนักที่จะเป็นที่รักใคร่ไหลหลงไปตลอด ดังนั้นข้าจึงคิดจะใช้تانเสน่ห์ปรับเปลี่ยนนิสัยใจคอของนางก่อน นำเสียตายที่สวรรคคัลไม่เป็นใจ ตานเสน่ห์ถูกยายหนูสองคนนี่กินลงไปแล้ว ยังดีที่รูปโฉมของพวกนางนับว่าสวยงามน่ารักอยู่ เช่นนั้นมีผู้พลักเรือตามน้ำ^{๒๔} หนึ่งคนไม่พอก็เพิ่มเป็นสอง ส่งพวกนางทั้งสองเข้าวังไปพร้อมกันเช่นนี้อาจได้ผลลัพธ์ที่ดีกว่าก็เป็นได้”

เมื่อแม่เฒ่าฮุยเออร์นั่งฟังประมุขเฒ่าแล้วก็เอื่อยอย่างเห็นด้วย “ลำพังชิงเฟิงที่นิสัยพิลึกพิลั่นนั้นยากไว้คนหนึ่ง เพราะนางไม่ต้องกลัวว่าจะเสียที่ใครอยู่แล้ว แต่เพยหลวนเป็นเด็กใสซื่อ แล้วจะให้นางไปช่วยวนบุรุษได้อย่างไร ข้าเพยหลวนยังเป็นบุตรสาวของอดีตประมุขเฒ่า หากพลาดพลั้งขึ้นมามาจะทำเช่นไร”

แม่เฒ่าเฮยเออร์ยิ้มน้อยๆ อย่างคนที่มีแผนการในใจ นางก้าวออกไปเหยยทางเพยหลวนขึ้นพลางเอ่ยกับแม่เฒ่าฮุยเออร์ว่า “เจ้าตูลิ หน้าที่านำรักนำเอ็นดูเช่นนี้ หากไปยังแดนมนุษย์จะมีผู้ใดหักใจทำร้ายนางได้ลงคอ มนุษย์สามัญไม่มีทางต้านทานเสน่ห์ของนางจึงจอกที่กินตานเสน่ห์ได้ ข้อนี้ชิงเฟิงจะต่างออกไป เจ้าตูลิทั้งๆ ที่พวกนางต่างก็กินตานเสน่ห์กันไปคนละครั้ง แต่เพราะชิงเฟิงมิใช่เฒ่าจึงจอกผลลัพธ์ที่ได้จึงไม่มากนัก...”

แม่เฒ่าฮุยเออร์ฟังคำของประมุขเฒ่าแล้วพิศมองเด็กสาวทั้งสองก่อนจะถอนหายใจดังเฮือก “แม่เฒ่ากล่าวไม่ผิด ข้าเห็นแล้วว่าแม้ยายหนูชิงเฟิงจะกินตานเสน่ห์ลงไป แต่หน้ายังคงเหลือเหมือนเก่า...”

ชิงเฟิงที่นอนแก้งตายอยู่ที่พื้นยังมีอาการคอตมากขึ้น พันเล็กๆ ยุ่งยื่นออกมายาวกว่าเก่า ทว่าแม่เฒ่าเฮยเออร์เพียงปรายตามองเล็กน้อยแล้วเอาไม้เท้าฟาดนางอย่างหุดหิด พลังवादด้วยน้ำเสียงเข้มงวด “หวงชิงเฟิง! รีบลุกขึ้นมาฟังคำสั่ง! เจ้าคิดจะแก้งตายไปถึงเมื่อใดกัน!”

หวงชิงเฟิงตัวสั่นทึ่ม ไม่กล้าแก้งตายอีกต่อไป รีบตะกายลุกขึ้นมาโขกศีรษะให้แม่เฒ่าเฮยเออร์ทันควัน “แม่เฒ่าได้โปรดไว้ชีวิตด้วย! ขอเพียงแม่เฒ่ามีคำสั่ง ชิงเฟิงยินดีบุกน้ำลุยไฟเพื่อท่านทุกอย่างเลยเจ้าคะ”

^{๒๔} เป็นสำนวน หมายถึง ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์

“เฮอะ หากมิใช่เพราะมารดาเจ้ามีคุณงามความดีที่เลี้ยงดูเพียหลวนมาวันนี้มีหรือที่ข้าจะละเว้นเจ้า!” แม่เฒ่าเฮยเออร์ถลึงตาใส่ชิงเฟิงที่ตัวสั่นงันงกก่อนออกคำสั่ง “วันนี้ข้าจะส่งเจ้ากับเพียหลวนลงจากเขา เจ้าจงจดจำภารกิจของตนไว้ให้แม่นยำและต้องคอยดูแลเพียหลวนให้ดี อย่าได้หลงลืมฐานะของตนเองเป็นอันขาด! เข้าใจหรือไม่”

“แม่เฒ่าโปรดวางใจ หากชิงเฟิงคิดคดขอให้ถูกอสณีสวรรค์แยกร่างเจ้าค่ะ!” หวงชิงเฟิงลอบดีใจขณะรีบไขก๊อกรับคำสั่งของแม่เฒ่าเฮยเออร์อีกหลายครั้ง

ในคืนนั้นจึงเหลือเพียงแม่เฒ่าเฮยเออร์ที่มีสีหน้ามึนตึ๋นตาเดียว ด้วยนางยังไม่ว่าควรจะเอ่ยปลอบโยนชวยหวงที่เพิ่งพลาดจากตามเส้นทางอย่างไร ข้าพนางเฟิงจะเริ่มอ้าปากยังไม่ทันได้พูดอะไรออกมา ชวยหวงก็เดินหายเข้าไปในตำหนักด้านในโดยไม่หันกลับมาอีก

“เด็กคนนี่” แม่เฒ่าเฮยเออร์มองตามหลังของชวยหวงที่เดินแยกตัวจากไปเงียบๆ แล้วได้แต่ทอดถอนใจอย่างอ่อนใจ “ต้องโทษข้าที่ตามใจนางจนเสียคน...”

● เมื่อกำหนดแผนการคร่าวๆ เรียบร้อย แม่เฒ่าเฮยเออร์ก็นั่งเดินทางลงจากเขาอย่างเงียบๆ เพื่อไปขอให้ภรรยาผู้เป็นกลางระหว่างพระโอรสกับเผ่าจิ้งจอกเมื่อแปดสิบปีก่อนช่วยออกหน้าช่วยเหลือเผ่าจิ้งจอกแห่งเขาหลินซาน เวลานั้นภรรยาผู้นี้มีอายุเกินร้อยปีแล้ว แม้เส้นผมจะขาวโพลนทว่าใบหน้ากลับยังอ่อนเยาว์ เห็นได้ชัดว่าเขาสำเร็จเป็นเซียนพิภพ^{๒๔} แล้ว ภรรยาผู้มั่งคั่งพลางผกศักระเมื่อได้ยินคำขอของแม่เฒ่าเฮยเออร์ “เรื่องนี่ยกให้เป็นหน้าที่ของข้าเถิด”

สกุลหลินแห่งราชวงศ์ถึงเลื่อมใสลัทธิเต๋าโดยตลอด แม้ตัวของภรรยาผู้เป็นกลางจะพำนักอยู่บนเขา ทว่าชื่อเสียงกลับระบือไกลถึงราชสำนัก ไม่ถึงสามวัน ทุกอย่างก็พร้อมสรรพ ข้าวเรื่องแคว้นเจ็ดตงส่งนางรำเลอโฉมสองนางมาเป็นบรรณาการแก่โอรสสวรรค์แพร่สะพัดไปถึงยุวกษัตริย์ผู้น้อยอย่างรวดเร็ว และเวลานี้ขบวนเครื่องราชบรรณาการก็เดินทางมาถึงพระตำหนักแปดพระราชนิเวศน์บนเขาหลินซาน

^{๒๔} ผู้ที่สำเร็จเป็นเซียนในโลกมนุษย์แล้วแต่ยังไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นเซียนบนสวรรค์

แล้ว

ยามนี้เป็นช่วงที่อากาศหนาวเย็นมากที่สุดในเดือนสิบสอง คำคินบนเขา หลีซานจึงมีหิมะกระหน่ำยามแสงอุษามาเยือน ยอดเขายาวไกลนับร้อยหลี่ ล้วนปกคลุมด้วยสีขาวโพลนเป็นประกายเงินยวง มีเพียงบ่อน้ำพุร้อนในเขต พระตำหนักหฺวาซิงเท่านั้นที่ยังคงมีไอร้อนพวยพุ่ง

ถึงจึ่งจงหลี่จั้นตื่นแต่เช้าตรู่ด้วยแรงคะเนิงหาถึงหญิงงาม ทันทที่ที่ลืมนตา ประโยคแรกที่เอ่ยถามข้าราชการข้างกายคือ “วันนี้นางรำจากแคว้นเจ้อตง มาถึงแล้วหรือยัง”

น้ำเสียงตื่นเต็นของเขาทำให้หลิวเค่อหมิง ชันที่ผู้รับใช้ข้างกายหัวเราะ น้อยๆ ขณะทูลตอบว่า “ทูลฝ่าบาท นางรำจากแคว้นเจ้อตงจะเดินทางมาถึงหลัง ยามมะเสี๋ย^{๒๖} ได้ยืนยันว่าพวกนางทั้งสองรูปโฉมงดงาม อ่อนแอ่นอรชรประดุจ นกนางแอ่นเลยทีเดียว!”

เมื่อถึงจึ่งจงซึ่งกำลังรุ่มร้อนได้ยินดังนั้นก็ยิ่งรู้สึกฮึกเหิม รีบลุกขึ้นสวมใส่ ชุดล้าลองสำหรับยามเหมันต์ ผิวปากขณะเดินออกไปชมหิมะอย่างสบายใจ โดยมี หลิวกงกงรับพระเตรียมพระกระยาหารเข้ามาถวาย ทว่ายามที่เขาออกไปสั่งงาน บริวารด้านนอกตำหนัก หลิวกงกงกลับส่งสายตาประหลาดให้ใครคนหนึ่ง

“ส่งข่าวออกไป แผนการวันนี้ยังเป็นเช่นเดิม ลงมือตามความเหมาะสม” หลิวกงกงเอ่ยเสียงเบา ยัง บ่นใบหน้าฉาบรอยยิ้มเปี่ยมเมตตา

ยามกลางวันไม่มีหิมะตก อากาศเย็นสดชื่น ขบวนเครื่องราชบรรณาการ จากแคว้นเจ้อตงได้เดินทางเข้ามายังพระตำหนักหฺวาซิงหลังยามมะเสี๋ย ถึงจึ่งจง สวมเสื้อคลุมขนสัตว์นั่งรออยู่บนเกี้ยวมังกรท่ามกลางเหล่าขันทีแวดล้อม เห็น เพียงพื้นหิมะที่ถูกสาดเกลื่อ เหล่าองค์รักษ์ของแคว้นเจ้อตงต่างตีส้องร้องปาว ลั่นกลองประโคมดนตรีนำหน้ารถม้าสวยงามคันหนึ่งเข้ามายังเบื้องหน้าบันไดสี่ขาต ของพระตำหนักหฺวาซิง

ถึงจึ่งจงกำลังจะเอ่ยชม ทว่าทันทีที่ผ้าม่านเปิดออก เหล่าองค์รักษ์ของ

^{๒๖} “ยามอู่” อยู่ระหว่างเวลา ๑๑.๐๐ - ๑๓.๐๐ นาฬิกา

แคว้นเจ็ดงกกลับยกตัวหลังหนึ่งลงมาจากธรรมา!

ตัวหลังนั้นฝังประดับมุกและอัญมณีเจ็ดสี โมราและหินหยกทอประกายบนบานตู้เป็นภาพตำนานหลิวหรวนพบเขียน ขอบตู้หุ้มทองเหลืองอร่าม ตัวตู้ทำจากไม้จืดถ่าน^{๒๗} แปลงประกายเป็นมันวาท่ามกลางแสงสลัว ลำพังตัวนี้หลังเดียวก็เป็นของล้ำค่าแล้ว! หากถึงจิ้งจกกลับเบิกตามองอยู่พักใหญ่ก่อนจะกะพริบตาอย่างขัดใจและหันไปถามคนข้างกาย “มิใช่บอกว่ามีนางรามาบรรณาการหรือเหตุใดจึงกลายเป็นเพียงตัวหลังหนึ่ง”

โซคติที่หลิวกงเป็นผู้มากประสบการณ์จึงแอบส่งคนวิ่งไปสอบถามมาก่อนแล้ว เขาโน้มกายเข้าไปทูลตอบยื้มๆ ข้างพระกรรณว่า “ฝ่าบาท หึงงามอยู่ในตัวหลังนี้พะยะค่ะ”

ถึงจิ้งจกจะสิ่งค่างเปลือยขึ้นไ้ไปยังตัวล้ำค่าที่วางอยู่เบื้องหน้าพระตำหนักแล้วหันไปหัวเราะกับคนรอบตัว “มีอย่างที่ได้กัน พวกเจ้าเอาอะไรมาพูด”

หลิวกงรู้แฉใจดีว่าเป็นชั้นเชิงอย่างหนึ่ง ดังเรื่องกระโปรงเทพธิดาของจ้าวเพยเยียน^{๒๘} และรอยดอกเหมยขององค์หึงงาชั่วหยาง^{๒๙} นับแต่โบราณมา มีหึงงามคนใดบ้างที่มีต้องเก็บซ่อนไว้เป็นอย่างดี! แต่เขาคงไม่อาจทูลความจริงข้อนี้ออกไปตามตรงได้ เพราะต้องยึดเอาพระทัยของโอรสสวรรค์เป็นสำคัญ

^{๒๗} ไม้จันทร์แดง เป็นไม้ยืนต้นเนื้อแข็งที่นิยมนำมาใช้ทำเครื่องเรือนตั้งแต่สมัยราชวงศ์ซิง เนื่องจากเป็นพืชที่เจริญเติบโตช้า และหายากมาก จึงมีราคาสูง ปัจจุบันอยู่ในสถานะไม้ใกล้สูญพันธุ์ตามรายการขององค์กรระหว่างประเทศเพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ (IUCN)

^{๒๘} จ้าวเพยเยียน คือพระสนมซึ่งต่อมาได้รับการแต่งตั้งเป็นทงไยของจักรพรรดิยฺเหวียนตี้ ตำนานเล่าว่านางเป็นนางรำเลอโฉมผู้เก่งกาจ รูปร่างอ่อนแอจนบอบบางถึงขนาดสามารถขึ้นไปพ้อนรำบนฝ่ามือของบุรุษได้ ครั้งหนึ่งระหว่างที่นางกำลังร่ายรำอยู่นั้น เกิดกระแสลมพัดใหญ่พัดมา ทงไยได้รับสั่งให้ข้าราชการช่วยกันคว้าสายกระโปรงของจ้าวเพยเยียนไว้เพื่อมิให้ลมพัดหอบเอาตัวนางไป ทำให้กระโปรงของนางเป็นรอยยับ ต่อมาสาวชาววังทั้งหลายต่างนิยมจับจีบกระโปรงให้เป็นชั้นดังรอยยับบนกระโปรงของจ้าวเพยเยียน โดยเรียกกระโปรงชนิดนี้ว่า “หลิวเซียนฉวน” (กระโปรงรอยเขียน)

^{๒๙} องค์หึงงาชั่วหยางคือพระธิดาของจักรพรรดิซ่งอู่ตี้ ครั้งหนึ่งขณะที่นางหลับอยู่ใต้ต้นเหมยดอกเหมยได้ไปรยปรายลงมาบนร่างกายของนาง และมีดอกหนึ่งตกลงอยู่บนหน้าผากของนางพอดี เมื่อนางก้านัลช่วยหยิบดอกเหมยนั้นออกไปกลับพบว่ามีลายดอกเหมยประทับอยู่บนหน้าผากของนาง ล้างน้ำอย่างไรก็ล้างไม่ออก รอยดอกเหมยอันงดงามนั้นติดอยู่บนหน้าผากขององค์หึงงานานถึงสามวันถึงค่อยๆ จางไป ต่อมาจึงกลายเป็นที่นิยมของสตรีในวังสมัยราชวงศ์ถัง ซึ่งมักวาดลวดลายดอกไม้ (ชาวเตียน) ที่หว่างคิ้ว

หลิวกงจึงทูลตอบอย่างรู้กาลเทศะว่า “ฝ่าบาทคงยังไม่ทรงทราบว่านางรำที่แคว้นเจ็ดองส่งมาบรรณาการครั้งนี้หาได้เหมือนนางรำอื่นใด ว่ากันว่าพวกนางงดงาม บอบบางประดุจบันขึ้นมาจากหิมะขาว จำต้องเก็บซ่อนไว้ในตู้ให้พ้นลมพัดแดด เพื่อเดินทางไกลนับพันหลี่มายังฉางอานพะย่ะค่ะ”

“หิมะ? คนที่สร้างขึ้นจากหิมะหรือ น่าสนใจ” ถึงจึงจิงฟังแล้วรู้สึกตื่นเต้น จึงเดินลงไปตามบันไดลิชาดพร้อมกับสั่งให้คนเปิดตู้ออก

ช่วงแรกที่หวงชิงเฟิงและหูเฟยหลวนที่ต้องทนอดอู่มาตลอดการเดินทาง ลืมตาเห็นท้องฟ้าได้อีกครั้งและได้เห็นหวงตี้ที่พวกนางจะต้องมาจัดการ ก็พบว่าเขาเป็นเด็กหนุ่มปากแดงฟันขาวคนหนึ่ง สวมชุดคลุมขนสัตว์สีน้ำเงินเลื่อมเยียว เป็นประกาย อันเป็นเครื่องราชบรรณาการจากแคว้นหนานเยวี่^{๓๐} เอวบางคาดเข็มขัดประดับตะขอนอแรดราตรี^{๓๑} กำลังยืนอยู่บนพื้นหิมะ ริมฝีปากยิ้มกริ่ม ร่ายกาย ดวงหน้าเหละและเหละฉายแววเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ อันเป็นผลจากการหมกมุ่นในอบายมุขมานานจนทำให้สูญเสียสำราญ ไม่ต่างจากอาทิตย์อัสดงที่กำลังคล้อยต่ำ ณ แดนประจิมในฤดูเหมันต์ แม้จะยังคงดูงดงาม ทว่ากลับเจือด้วยความหมองครี

เมื่อหนึ่งจิ้งจอกหนึ่งเพียงพอนที่ต้องคู่ตัวสัปหงกอยู่ในตู้มาตลอดทาง ได้พบเป้าหมายสำคัญของตนแล้วก็พากันนั่งอึ้งไปชั่วอึดใจ ก่อนตั้งสติขึ้นมาได้ หวงชิงเฟิงมีปฏิภาณไหวพริบดีกว่า นางแอบหยิกหูเฟยหลวนไปที่หนึ่งก่อนจะพากันตะเกียกตะกายออกมาจากตู้

“ข้าบาท หูเฟยหลวนและหวงชิงเฟิง ถวายบังคมฝ่าบาท” สองภุตสาวคุกเข่าลงกับพื้นตามธรรมเนียม และโขกศีรษะให้แก่อยวษัตริย์ ร่วงละมุนที่เหนื่อยล้าจากการเดินทางเมื่อต้องลมเบาๆ ที่พัดมาจากพื้นหิมะปล้นสิ้นทึ่มขึ้นมาอย่างน่าสงสาร ถึงจึงจิงมองชิงเฟิงและหูเฟยหลวนที่ประดับอาภรณ์ทั้งเรือนร่าง

^{๓๐}บริเวณฉนวนทงกวางตงในปัจจุบัน

^{๓๑}“เย่หยิงซี” คือนอแรดที่ขุดจนเป็นมันวาว จนสามารถส่องสว่างในยามกลางคืน ชาวจีนในสมัยโบราณเชื่อว่านอแรดมีพลังอำนาจในการขับไล่สัตว์ป่าและสัตว์ร้ายทั้งหลายได้ ทั้งยังเชื่อว่าหากดื่ม น้ำที่ใสในโพรงของนอแรด ก็จะช่วยป้องกันไม่ให้สัตว์มีพิษ สัตว์ป่า แมลง ภูติผีปีศาจมาถล่มกาย

ศีรษะครอบเกี้ยวทองคำรูปหงส์กระเรียนประดับไข่มุกเม็ดเล็ก ๆ เผยให้เห็นดวงหน้างามวิไลปานดอกกล้วยไม้ ก็ให้รู้สึกพึงพอใจยิ่งนัก

“เพยหลวน ซิงเฟิง แคซื่อก็ฟังน่าพิสมัยแล้ว ได้ยินว่าพวกเจ้าโดนแดดโดนลมไม่ได้ เพราะร่างงามเปราะบางยิ่งกว่าหิมะสรรค์สร้าง เราอยากชมดูสักหน่อย” เมื่อเห็นหลี่จิ้นยืนมือมาสัมผัส เอวที่เหยียดตรงของพวกนางก็แอ่นโค้งด้วยอารมณ์ตกใจ ทว่าท่วงทำน้นกลับงดงามตื่นตานัก “ให้คนจัดงานรื่นเริงที่ตำหนัก เราอยากจะทำให้พวกนางรำรำได้ตั้งนกนางแอ่นจริงหรือไม่”

“เพยหลวน ซิงเฟิงน้อมรับพระบัญชา ขอฝ่าบาททรงพระเจริญหมื่นปีหมื่นปี หมื่นๆปี” หวงซิงเฟิงลอบยิ้มอย่างยินดี ครั้นไม่มีใครสังเกต ก็กระซิบบอกคุณหนูใหญ่หู่เพยหลวนที่กำลังจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวว่า “เจ้าแค่ร้องเพลงอะไรก็ได้สักเพลง ที่เหลือข้าจะหาวิธีเอง”

เพยหลวนสูดจมูกที่แดงเพราะอากาศหนาวเย็น ริมฝีปากสีชมพูดูเย้ายวนที่ห่อเข้าหากันมีไอสีขาวพวยออกมาอย่างต่อเนื่อง “ได้ๆ...แต่ข้าจะร้องเพลงอะไรดีเล่า”

“เอาที่ฟังดูเป็นที่นิยมสักเพลง” หวงซิงเฟิงยิ้มขณะดึงมือเพยหลวนให้เดินขึ้นบันไดหยกของพระตำหนักหว่าซิงไปด้วยกัน กระโปรงพลั่วปลิวสะบัด ปิ่นทองระย้าไหว เรือนร่างอ่อนแอคล้ายจะเหินลอยไปตามลมเหมันต์ที่พัดผ่าน

เมื่อบรรดานักดนตรีแห่งสำนักเจี้ยวฟิง^{๓๒} เริ่มบรรเลงดนตรีตามชนบทราชสำนัก ดวงตาแจ่มใสของเพยหลวนพลันมีริศมีสีเขียววาวผ่าน นางลอบใช้อาคมเล็กน้อยเพื่อให้ตนสามารถขับขานบทเพลงชาววังที่เหล่าชาววังต่างคุ้นเคยเป็นอย่างดี

^{๓๒} สำนักศึกษาที่ทำหน้าที่เหมือนสำนักสังคีตหลวง เริ่มมีมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ถัง ทำหน้าที่ดูแลนักแสดงทั้งชายและหญิง รับผิดชอบเรื่องการร้องรำทำเพลง การแสดงดนตรี การละคร และการแสดงเพื่อความบันเทิงทั้งหลายในราชสำนัก สถานะของสตรีผู้ทำหน้าที่ให้ความบันเทิงในสำนักนี้เป็นที่เข้าใจอย่างกว้างๆว่าเป็นคณิกาหลวง ด้วยเหตุนี้ในสมัยราชวงศ์ซ่งและหยวน บรรดาซ่อง หอนางโลม โดยเฉพาะสถานที่ที่มีสตรีขายศิลปะให้ความบันเทิง บางครั้งจึงถูกเรียกว่า “เจี้ยวฟิง”

“พันพฤกษาหอมจรงปรุงกลิ่นร่ำ นิคาย้าเวยหยกอ่อนละออง
นิลภุมบาทงกชชวนไฟปอง ประกาศก้องภมรพ่อนซ้องภูมิ...”

ท่วงทำนองขับขานของเพยหลวนนั้นไพเราะที่ติ ในบรรดาเผ่าจิงจอกก็ยังนับว่า
ฝีมือเป็นหนึ่งใน ประกอบกับประสาทสัมผัสของมนุษย์มิได้เฉียบไว ทำให้สำหรับ
หูของมนุษย์แล้ว เสียงของนางก้องกังวานเด่นชัด ทว่าก็ไม่ถึงขั้นสร้างความ
ตื่นตาตื่นใจมากนัก เคะระหัดที่หวนซึงเพิ่งรู้ดีว่าการสร้างความน่าตื่นเต้นจึงจะเรียก
ความโปรดปรานได้ จังหวะที่เพยหลวนขับขานไปได้ครึ่งเพลง นางจึงหยิบตี^{๓๓}
เลาหนึ่งออกมา แล้วเริ่มบรรเลงเป็นทำนองหวานเจื้อยแจ้ว

เสียงตี่นี้ฟังดูธรรมดาสามัญสำหรับโสทรประสาทของมนุษย์ ทว่าแท้จริงแล้ว
นี่คืออาวุธสังหารของสาวน้อยเพียงพอนเหลือ เพราะสิ่งที่เหล่าวิหคบนเขาหลีซาน
ได้ยินคือเสียงขมขู่ว่า “ปึกษาทั้งหลายแห่งเขาหลีซานจงฟังคำสั่งข้า หากตัวใด
ขัดขึ้น วสันต์นี้อะยังหวังจะได้ทำรังวางไข่อย่างสงบอีกเลย! รีบมารับบัญชาข้า
ณ บัดนี้!”

ด้วยเหตุนี้ สิ่งที่ยังจิงจเห็นคือความมหัสจรรย์ของนางร่ำสองนางที่แคว้น
เจ็ดตงถวายเป็นบรรณาการ เพราะพวกนางบรรเลงบทเพลงไปได้เพียงครึ่ง
ก็ได้ยินเสียงตีปึกพื้บพื้ของมวลิหคที่ด้านนอกพระตำหนัก ทันทีที่หมู่ปึกษา
บนเขาหลีซานได้ยินเสียงดนตรีของพวกนางต่างพากันมาชุมนุมที่พระตำหนักหาซึ่ง
ทั้งที่เป็นยามเหมันต์! ความสามารถเช่นนี้มีเพียงเทพธิดาเท่านั้นที่ทำได้!

ถึงจิงจคิดถึงเรื่องเล่าขานเกี่ยวกับเหตุอัศจรรย์ในวันที่ตนถือกำเนิดแล้วก็
รู้สึกตื่นตะลึงที่ได้เห็นนกจำนวนนับร้อยมารวมตัวกันเช่นนี้! ขณะเดียวกันก็รู้สึก
อึดหิมลำพองเป็นที่ยิ่ง

ทว่าในสายตาของเพยหลวนและซึงเฟิง ตลอดจน“เหล่าองค์กรค์”แห่ง
แคว้นเจ็ดตงแล้ว ภาพเบื้องหน้าคงบอกได้เพียงคำว่า“ไกลาล” เพราะเหล่าวิหค
นกกาทั้งหลายบนภูเขาต่างรีบรุดบินทะยานมาห้อมล้อมรอบตัวหวนซึงเฟิงราวกับ
ถูกไฟจี้กัน ต่างเรียกนางเป็นท่านบรรพบุรุษน้อยบ้าง ท่านผู้อาวุโสบ้าง ท่าน

^{๓๓} ขลุ่ยผิว หรือขลุ่ยเป่าแนวขวาง

เขียนเหลือ^{๓๔}บ้าง ด้วยหวังว่านางจะไม่ทลายรังหรือขโมยไขนกกของพวกตน และ
ละเว้นพวกมันให้ได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขต่อไป

เหล่าจิ้งจอกแห่งเขาหลินซานต่างรู้สึกอับอายยิ่ง และเพ่งตระหนกถึงคำว่า
“เอาหน้ามาขาย” อย่างถ่องแท้ ก็เป็นเช่นนั้นอย่างไรเล่า!

เมื่อเด็กสาวใส่ชื่ออย่างหุเพยหลวนต้องตกอยู่ในวงล้อมสกุณานับร้อย
จิตใจนางก็เริ่มระส่ำระสาย ท่วงทำนองยิ่งร้องก็ยิ่งผิดเพี้ยน ทว่าหวงซิงเฟิงยังคง
เป่าตีบัญชาการต่ออย่างจริงจัง “เจ้านกกาเงาไปบินวนเหนือศีรษะของเพยหลวน
ใช่ เช่นนั้นแหละ เจ้านกกาเหว่ามาบินวนรอบตัวข้า ถูกต้อง ทำเป็นวงใหญ่กว่านี้
อีก อีกหน่อย เจ้ามาอยู่ที่ชายกระโปรงของพวกข้า ทำท่าทำทางให้ดูเหมือน
ลูกเจี๊ยบจิกกินข้าวสารได้หรือไม่ ลองดูซิ...”

เมื่อสั่งการนกทั้งหลายเรียบร้อยแล้วหวงซิงเฟิงก็เก็บตีพลางจับนิ้วเข้าคม
สะกิดปลายเท้าบนผืนพรม แล้วนางกับเพยหลวนก็ทะยานขึ้นพลิกตัวกลางอากาศ
ทำให้ชายแขนเสื้อของนางรำซึ่งเป็นริ้วผ้าผืนยาวพลีวสะบัดราวกับสายนที การ
หมุนตัวตามจังหวะดนตรีอย่างคล่องแคล่วของพวกนางทั้งสองทำให้ทุกคนถึงกับ
ตาลายและรู้สึกคล้ายกำลังชมระบำสะบัดกระโปรงอันแสนละลานตา เกี้ยวครอบ
มวยทองคำและสร้อยหยกมุกกล้อแสงเป็นประกายสว่างไสวดุจเมฆพรรณราย
เคลือบคล้อยคู่จันทร์ทวากลางหมู่ดารา

กระทั่งสิ้นเสียงดนตรีขับขาน ร้อยบัณฑิลาปาร่างมแล้วบินจากไป ทั้งไว้
เพียงชนนการกระจายเต็มพื้นที่ เหล่าขุนนางทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนในพระตำหนัก
หว่าซิงต่างตื่นตะลึงจนลืมหายใจ และแน่นอนว่ายิ่งต้องใจถึงจึงงงหลงผู้ที่มี
อุปนิสัยชมชอบความครึกครื้นเป็นล้นพ้น ถึงขนาดกระโดดลงจากบัลลังก์มั่งกร
มาหัวเราะลั่น “ยอดเยี่ยม! ยอดเยี่ยม! ยอดเยี่ยม! ร่ายรำได้งดงามแถมไม่ผิด
ซ้ำเสียงขับขานยังดังดูดึกษานับร้อยมาได้อีกด้วย สมกับเป็นนางหงส์แท้ๆ กลับ
ถึงวังตำหมิงเมื่อใดเราจะสั่งให้เจี๋ยระโนหยกเป็นแท่นบงกชให้พวกเจ้าขึ้นไปร้องรำ

^{๓๔} “หวงดำเขียน” หมายถึง เพียงพอนเหลือ เป็น ๑ ใน ๕ เทพสำคัญที่เป็นสัตว์ ตามชนบ
ความเชื่อพื้นบ้านทางแถบตะวันออกเฉียงเหนือของจีน เทพหรือภูตทั้งห้า (อู๋ดำเขียน) นี้ได้แก่ จิ้งจอก (หุเขียน)
เพียงพอน (หวงเขียน) แม่น (ไปเขียน) งู (หลิวเขียน) และหนู (ฮุยเขียน)

และหากพวกเจ้ากลัวแดดกลัวลม เราจะสร้างเรือนทองคำและม่านมณีป้องกันมิให้พวกเจ้าละลายหายไปเหมือนหิมะ! รีบลุกขึ้นมารับรางวัล!”

หวงชิงเฟิงลอบยินดี นางลุกขึ้นการะวอยอย่างแช่มช้อยเช่นเดียวกับหุเพยหลวน เวลานี้เอง หลี่จั้นผู้ไร้สามารถก็เอื่อยถ้อยยาวจาเดิมๆ ที่แสนแน่ใจอย่างเป็นธรรมชาติว่า “คงงาม เกยหน้าขึ้นมาให้เราดูเถิด”

ชิงเฟิงและเพยหลวนเกยหน้าขึ้น ชั่วพริบตาที่นั่นตานเสน่ห์ของเผ่าจิ้งจอกก็ลำแดงฤทธิ์ออกมาอย่างเต็มที่ หลี่จั้นถึงกับเบิกตาก้าง แม้จะพยายามกะพริบตาอยู่หลายคราก็แล้ว ในสายตาของบุรุษผู้มากระดะ ภาพโฉมสะคราญสองนางช่างต้องตายิ่งนัก ทว่าตรงหน้ามีหญิงงามถึงสองนาง เขาจึงต้องแบ่งสายตา และพยายามควบคุมให้มันกะพริบลงพร้อมกัน กระทั่งสายตาเริ่มแยกแยะระดับความงามของพวกนางได้แล้ว เขาจึงยื่นมือออกไปประคองจิ้งจอกน้อยเพยหลวนให้ลุกขึ้นก่อน พลองส่งยิ้มกรุ้มกริ่มให้นาง “เข้าตำหนักไปพักผ่อนก่อนเถิด คือนั่งไปชำระกายที่สระหวนชิง แล้วค่อยเรา...”

ชิงเฟิงที่ถูกทอดทิ้งอยู่ด้านข้างตัวตวัดหางตาค้อนควักพร้อมกับสบถในใจว่า...
อูย!

เป็นเช่นที่แม่เผ่ากล่าวไว้ไม่มีผิด แม่นางจะกินตานเสน่ห์เข้าไปก็ดูสวยขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจเทียบได้กับยิ้มง้มเพียงยิ้มเดียวของนางจิ้งจอก ชีวิตนี้ยังมีเรื่องไฉนาคับข้องใจไปกว่านี้ หวงชิงเฟิงแสนขัดเคืองใจจนอยากกระอักโลหิตออกมา แต่ริมฝีปากที่แห้งผากกลับมีแต่น้ำลายพ่นออกมาเท่านั้น

หากในสายตาของเผ่าจิ้งจอกในที่นั้น ต่างเห็นตรงกันว่าเรื่องทุกอย่างได้ดำเนินไปอย่างราบรื่นดีแล้ว...แค่หวงตั้ได้พบประสบพัสดุ์เพยหลวนของพวกเราครั้งเดียวก็ถึงกับหลงลืมตนได้เพียงนี้ ช่างยอดเยี่ยมเสียนี้กระไร! ดูเอาเถิด ถึงขนาดมือเต็บใช้ทรัพย์มหาศาลทำแท่นบังกษและเรือนทองพร้อมม่านมณีให้นางถือเป็นलगล่มชาติล่มเมืองโดยแท้!

เหล่าจิ้งจอกที่สวมรอยเป็นองครักษ์แห่งแคว้นเจ็ดตงต่างพึงพอใจกับผลของภารกิจครั้งนี้อย่างยิ่ง

ในเวลาหนึ่ง ภาพมวลัภษาที่มารวมตัวกันกลับกระตุ่นอารมณ์คึกคักของ
ถึงจิ้งจอกขึ้นมา ทำให้เขายังไม่รีบร้อนจะเซยชมเพยหลวนและชิงเฟิง แต่หันไป
สั่งให้คนสนิทจัดเตรียมสุนัขล่าเนื้อกับม้าเร็วเพื่อไปล่าสัตว์ที่เขาหลิซาน อันเป็น
กิจกรรมที่นิยมกระทำในฤดูเหมันต์ ถึงกับมีกล่าวถึงในบทกวีในวังหลวงว่า

สิงสาราลัษฏ์ขานหิมะแดนอุดร ทิพาการส่องแสงลงเยือนหล้า

ที่ปะทะหรือจะเทียบที่ปะฟ้า มัณฆนาส่องระยิบวิบพริบพราย^{๓๔}

ผู้ที่กล่าวถึงคือถึงจิ้งจอกหลิซาน เนื่องจากเขาโปรดปรานการแต่งกายด้วย
เสื้อคลุมขนสัตว์เป็นประกาย คาดเข็มขัดประดับตะขอนอแรตราตรี ว่ากันว่า
นอแรตราตรีนี้เป็นสมบัติล้ำค่าที่จวนหนานซางนำมาถวาย หลิซานให้คนทำเป็น
เข็มขัดสวมใส่ยามออกไปล่าสัตว์ เนื่องจากในยามราตรี นอแรตราตรีนี้จะเปล่ง
ประกายสว่างไสว จึงไม่ต้องพึ่งพาแสงจากตะเกียงเจ้าพายุหรือไขวภาพ

เหล่าขุนนางต่างคุ้นชินกับหวงตี้ไว้ปัญญาและเอาแต่ใจผู้นี้แล้ว ในขณะที่
เหล่าองครักษ์ของแคว้นเจ็ดตงที่เฟิงจะเอ่ยทูลลาแอบนึกตระหนกในใจ เนื่องจากการ
ล่าสัตว์นี้เป็นภัยต่อสิ่งมีชีวิตบนเขาหลิซานอย่างใหญ่หลวง เช่นนี้แผนการ
ใช้หญิงงามโค่นบัลลังก์ของท่านแม่เฉาถือว่าประเสริฐสุดแล้ว!

หลังจากขบวนล่าสัตว์ของถึงจิ้งจอกเคลื่อนตัวจากไป เหล่าขันทีก็นำตัว
เพยหลวนกับชิงเฟิงใส่ไว้ในตู้ลำค่าชั่วคราวแล้วเคลื่อนย้ายไปยังตำหนักบรรทม
ของหวงตี้ตามระเบียบ เพยหลวนรู้สึกตื่นกลัวจนนั่งไม่ติด มือไม้ไม่เป็นสุข
มุดเข้าไปอยู่ในตู้ใหญ่แสนสบายกับชิงเฟิง แม้พวกนางจะอยู่ในร่างมนุษย์ ทว่า
ยังคงซุกตัวซดกายเหมือนยามที่เป็นจิ้งจอกกับเพิงพอน ขาดก็แต่หางฟูฟ่อง
ที่เคยใช้ชุกหน้าเท่านั้น

เวลาอันอารมณ์ของชิงเฟิงคุกรุ่นด้วยแรงริษยา สบโอกาสที่คนหนูของตน
ไม่ทันตั้งตัวโผล่ออกไปว่า “การถวายตัวเจ็บมากนะ!”

“หา?! เจ็บมากเลยหรือ” เพยหลวนสะดุ้ง ดวงตาที่มีน้ำตาเอ่อคลอมองดู
ชิงเฟิงด้วยแววตระหนก นางเคยได้ยินเรื่องของพวกมนุษย์อยู่บ้างจึงถามความเห็น

^{๓๔} กลอนแปรพระราชฐานในราชวงศ์ถัง

ของชิงเฟิงด้วยอาการลั่นทิ่ม พลางเปรียบเทียบว่า “เจ็บเท่ากับที่ตกต้นไม้หรือไม่”

ในวัยเด็ก เพยหลวนเคยตกลงมาจากต้นไม้ครั้งหนึ่งจึงยังจำฝังใจ ทว่าชิงเฟิงกลับถลึงตาใส่นางและกล่าวด้วยน้ำเสียงขมขื่นว่า “เจ็บกว่านั้นสิบเท่า!”

“ฮือ...” เพยหลวนหลงกลเข้าอย่างจัง นางคืนร่างจึงจอกอย่างหตุ และขดตัวร้องไห้อยู่ในพวงหาง แต่ชิงเฟิงกลับเบ้าปากไม่ยอติ ข้ายังยึดเอาพลิกกายนอนหลับอย่างเกียจคร้าน

นางหลับรวดเดียวถึงยามค่ำ เพยหลวนเขย่าปลุกชิงเฟิงขึ้นมากลางดึก ขณะที่ชิงเฟิงกำลังพยายามเปิดเปลือกตาด้วยอาการสะลึมสะลือนั้น นางยังคงได้ยินเสียงเจือส่ออื่นของเพยหลวนกระซิบที่ข้างหูเบาๆ “ข้างนอกมีเสียงบางอย่าง... ไข้เข้าต้องไปถวายตัวแล้วหรือไม่ ข้าไม่เอานะ ข้าไม่เอา ฮือๆ...”

ชิงเฟิงย่นจมูกทั้งที่ยังไม่ตื่นเต็มตา ทว่าเมื่อมานประสาธของนางสัมผัสได้ถึงกลิ่นสุรา ภูตสาวก็กะพริบตาปริบๆ ในความมืด เสียงหูฟังการเคลื่อนไหวภายนอกดูอย่างตั้งใจ และเริ่มรู้สึกถึงความผิดปกติ “ฮู หยุตร้องไห้ก่อน เจ้าฟังสิ เสียงนี้ผิดปกติยิ่ง!”

ผิดปกติ! พวกนางอยู่ในพระตำหนักบรรทมของหวงตี้มิใช่หรือ แล้วเหตุใดจึงมีเสียงดิน เสียงอู้อี้ เสียงเสียดสีของเนื้อผ้า และเสียงหอบหายใจหนักๆ ราวกับมีใครคนหนึ่งกำลังถูกบีบคอ มือและเท้าถูกตรึงไว้ ราวกับเสียงกระเสือกกระสนตะถิบพัลวันเพื่อเอาชีวิตรอด!

ชิงเฟิงรู้สึกแปลกใจ ใบหน้าน้อยๆ รูปเมลิตเงินจื่อเคลื่อนไปยังบานประตูคู่ พร้อมกับยื่นมือออกไปผลักให้แฉมออกเล็กน้อย

ภายในตำหนักใหญ่ไม่ได้จุดเทียน รอบด้านมืดสนิท ทว่ามิได้ยากเย็นเกินความสามารถของสัตว์ที่ออกหากินยามวิกาลเช่นนาง ดวงตาของชิงเฟิงเรืองแสงสีเดียวในความมืดและมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน...นางพบว่าถึงจิ้งจอกหลั้วกำลังถูกคนผู้หนึ่งลักษณะคล้ายพลทหารชั้นสูงจับตรึงไว้ที่พื้นและบีบคอ เลื้อผ้ายุ่งเหยิง ผมเผ้ากระเซิง แม้หลั้วจิ้งจะพยายามส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ ทว่าเสียงนั้นก็เบายิ่งและถูกกลบโดยเสียงครึกครื้นในงานเลี้ยงสังสรรค์ด้านนอกจนสิ้น เขาพยายามดิ้นรนต่อสู้อย่างสุดกำลังในช่วงขณะสุดท้ายของชีวิต พละกำลัง

มหาศาลที่เค้นออกมาทำให้เขาดิ้นหลุดจากเงื้อมมือฆาตกรไปได้ แต่เพียงจะได้ พลิกตัวเตรียมตะกายหนี ก็ถูกกระบองทองแดงฟาดเข้าที่ท้ายทอยจนถึงแก่ชีวิตในทันที

ยุวษัตริย์เคঁลเสียงเหือกสุดท่ายก่อนล้มคะมำคว่ำหน้า ชักกระดูก และหมดลมหายใจ ทันใดนั้นก็มีคนจำนวนหนึ่งเดินเข้ามาภายในตำหนักที่มีดสนิทอย่างเจียบๆ และเริ่มจุดเทียนขึ้นมาอีกครั้ง แสงเทียนนับแว่มค่อยๆ สว่างขึ้น ทำให้ชิงเพ็งมองเห็นร่างอันเลือนรางของมือสังหารที่เพิ่งจะปลงพระชนม์หวงตี้ เขาหันไปพูดกับคนที่เพิ่งเข้ามาใหม่ด้วยน้ำเสียงเจือหอบว่า “งานใหญ่สำเร็จแล้ว รีบหาทางสะสางเรื่องที่เหลือเสีย”

จังหวะนั้น แสงเทียนพลันสว่างโรจน์ขึ้นจับใบหน้าของมือสังหารพอดี คนผู้นั้นคือหลิวกงกงที่เมื่อกลางวันยังก้มศีรษะรับคำสั่งของถึงจิงจิง! ชิงเพ็งสุดทลายใจเย็นเยียบเข้าปอด นี่เป็นครั้งแรกที่นางได้เห็นโฉมหน้าของมนุษย์ที่น่ากลัวยิ่งกว่าปีศาจ ร่างบางพลันพวกเปียกทรุดฮวบลงไปด้านหลัง นางพึงผั่งตุ้พลางกระซิบบอกเพยหลวนว่า “หวงตี้ตายแล้ว...ภารกิจของเรา...เสร็จสิ้นแล้วกระมัง”

คำพูดของชิงเพ็งทำให้เพยหลวนยกมือขึ้นปิดปากสะกดเสียงอุทานที่เปล่งออกมาด้วยความตื่นตันทันที “หวงตี้ตายแล้ว! เช่นนั้นเราก็กกลับไปรายงานแม่เฒ่าที่เขาหลิซันได้แล้วใช่ไหม! ข้าไม่ต้องถวายเป็นตัวแล้ว! ดียิ่งๆ!”

ได้ยินคำพูดของนาง ชิงเพ็งกัตรีมิฝิปากนิ่งเจียบเป็นนาน ดวงตาแว่ววับก่อนเอ่ยน้ำเสียงเจียบขาดว่า “ไม่ได้! เราเพิ่งจะมาถึงวันนี้ แต่หวงตี้กลับมาตายเสียได้เช่นนี้ไม่ถูกต้อง!”

“มีอันใดไม่ถูกต้องหรือ” เพยหลวนมองหน้าชิงเพ็งอย่างทิ่มทื่อ สีหน้าเปลี่ยนเป็นสลดลง

“เจ้าคิดดูสิ” ชิงเพ็งชูสองนิ้วบอกตรงหน้าเพยหลวนพร้อมหยิบยกเรื่องจริงขึ้นมาแจกแจงอย่างเป็นเหตุเป็นผล “เราสองคนกินตานเสนห์เข้าไป แต่กลับสังหารหวงตี้ได้แค่คนเดียว หากกลับไปตอนนี้ยอมเท่ากับการสังหารหวงตี้ผู้นี้เป็นผลงานของเจ้า แล้วข้าเล่า”

“เรื่องนี้...” เพยหลวนกะพริบตามองชิงเฟิงอย่างรู้สึกผิด “เช่นนั้นก็ถือเสียว่านี่คือผลงานของท่านเป็นอย่างไร...”

“ข้าเป็นพี่สาวนะ!” ชิงเฟิงฟังน้ำเสียงที่ไม่รู้จักเอาดีในตัวของเธอเพยหลวน แล้วให้รู้สึกร้อนใจจนอยากตอบเรียกสตินางสักนิด คิดว่ากลัวจะทำให้คนในตำหนักได้ยิน จึงได้แต่ระับเพลิงโหระของตนเองเอาไว้แล้วเปลี่ยนไปกอดหูของเพยหลวนแทน “โยเจ้าจึงไม่ได้ตั้งใจเช่นนี้ กว่าเราจะมีโอกาสได้ลงจากเขาเช่นนี้ไม่ง่ายเลย แต่เจ้ากลับร่ำร้องจะกลับบ้านอยู่ร่ำไป! เสียแรงที่ข้าคอยรับผิดชอบเจ้ามาตั้งแต่เล็ก แม้แต่นมของมารดาตัวเองก็ยังไม่ได้อิ่มเลยสักหยด แต่เวลานี้เจ้ากลับเอาแต่จะลั่นกลองถอยทัพ เช่นนี้ยุติธรรมต่อข้าแล้วหรือ”

เพยหลวนถูกวาจาของชิงเฟิงรัวใส่หูเป็นชุดจนแทบทนไม่ไหว นางรีบหุดศีรษะและเอ่ยอย่างประณีประนอมว่า “ได้ๆ ข้ายอมฟังท่านแล้ว...”

ใบหน้าของหวงชิงเฟิงฉายรอยยิ้มร้ายขึ้นมาทันควัน นางแนบหน้ากับบานประตูเพื่อลอบดูสถานการณ์ด้านนอก ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดจู่ๆ ผู้คนที่ควรอยู่ในตำหนักจึงได้หายหน้าไปกันหมด เหลือเพียงศพของถังจิ้งจกหงอนนอนอยู่บนพื้นกลางตำหนักอันอื้อฉาววังเวง แวตาชิงเฟิงลูกว่าขณะเอ่ยพึมพำกับตนเองว่า “ตอนนี้ข้างนอกไม่มีคนแล้ว ข้าจะออกไปดู”

เพยหลวนกำลังเศร้าใจที่ไม่อาจกลับบ้านได้ นางจึงเอาแต่นั่งกอดเข่า เอ่ยเสียงเบา “ข้าไม่ไป ข้าไม่อยากเห็นคนตาย”

ชิงเฟิงได้ยินแล้วเบ้าปาก แต่ก็มิได้ฝืนใจอีกฝ่าย นางกระโดดออกจากตู้ไปเพียงลำพัง จังหวะนั้นเอง สายลมหนาวพัดกรุเอียวเข้ามาในตำหนักทำให้แสงเทียนที่เดิมก็ไม่ค่อยสว่างอยู่แล้ววูบไหว ชิงเฟิงกระโดดหย่องเหวี่ยงสองสามก้าวไปที่ศพของหลี่จิ้น นางวนดูรอบตัวเธอรอบหนึ่ง “เอ๋ จู่ๆ ตายสนิทจริงๆ ด้วย”

นางยื่นหน้าน้อยๆ ไปเชยร่างของถังจิ้งจกก่อนลงนั่งยองๆ เอียงคอมองสำรวจสภาพศพของเขาย่างนึกแปลกใจ ทันใดนั้นนางรู้สึกว่ามีมือของหลี่จิ้นดูแปลกๆ นิ้วขาวซีดแข็งทื่อของเขายื่นออกไปข้างหน้าเหมือนต้องการจะคว้าอะไรสักอย่าง ดูน่ากลัวท่ามกลางแสงเทียนรุ่มร่า ชิงเฟิงมองตามนิ้วมือของเขาไปแล้ว

พบว่าที่หลังม่านห่านออกไปไม่กี่ไกลมีมุมของอะไรบางอย่างขาวๆวาวๆโผล่ออกมา นางจึงตรงไปเก็บขึ้นมาดูด้วยความประหลาดใจ และพบว่ามันคือตราหยกอันหนึ่ง

“รับโองการสวรรค์ รุ่งเรืองยิ่งนิรันดร์”^{๓๖} ซิงเฟิงอ่านอักขระแปดตัวบนตรา แล้วสะดุ้ง “อ๊ะ นี่มันลัญจกรหยกในการสืบแผ่นดินนี่นา!”

ซิงเฟิงรีบติดลัญจกรในใจอย่างรวดเร็ว นับแต่โบราณกาล จักรพรรดิทุกพระองค์ล้วนต้องอาศัยลัญจกรหยกเพื่อสืบทอดบัลลังก์ หากจักรพรรดิองค์ใดทำลัญจกรหยกหายไปย่อมเป็นโอรสสวรรค์ที่ไม่ถูกทำนองคลองธรรม ยิ่งวันนี้งถึงจึงงงสับสนยิ่งมีเงื่อนไข ทำให้นางกับเพยหลวนพลอยทำอะไรไม่ถูกและไม่รู้ว่าภารกิจของตนเสร็จสิ้นแล้วจริงๆหรือไม่ แล้วจะเอาหลักฐานใดไปยืนยันกับแม่เผ่าว่างานสำเร็จแล้ว ฮ่าๆ ลัญจกรหยกนี้มีใช้หลักฐานชั้นดีหรือ! จริงด้วย เอาเช่นนี้แหละ!

ซิงเฟิงคิดพลางซ่อนลัญจกรหยกไว้ในอกเสื้อ นางวางแผนว่าจะใช้ของสิ่งนี้เป็นเครื่องยืนยันเอาความชอบยามที่กลับไปยังถ้าจึงจอกบนเขาหลีซาน เมื่อเก็บลัญจกรหยกเรียบร้อยแล้ว สายต่ายังคงสอดส่องมองหาสิ่งอื่นอีก พลันด้านนอกตำหนักมีเสียงการเคลื่อนไหวเบาๆ หูของซิงเฟิงกระดิกน้อยๆ นางรีบเผ่นกลับเข้าไปในตู้อย่างรวดเร็วพร้อมปิดประตูตู้อย่างแน่นหนา

จังหวะนั้นเอง ชั้นที่ผู้หนึ่งเดินเข้ามาภายในตำหนักใหญ่อย่างเงียบกริบ และหยุดยืนนิ่งอยู่เบื้องหน้าศพของหลี่จิ้นครูหนึ่ง เขาเป็นชั้นที่ที่ยังอายุน้อย รูปร่างเพรียวบางปราดเปรียว สวมชุดขาววังสีเหลืองผลซึ่ง^{๓๗} ปักลายทอง ดวงหน้าแหลมเรียวซิดขาวปราศจากสีเลือดทว่าดูคมสันสะกดตา คิ้วงามและดวงตาทรงฉายแววเยียบเย็น ที่ได้ตาซ้ายมีไผ่น้ำตาลสีน้ำเงิน^{๓๘} ทำให้ใบหน้าของเขายิ่งดูเย็นชา

ชั้นที่ผู้หนึ่งทรุดกายลงนั่งยองๆ ข้างศพหลี่จิ้นและยื่นมือออกไปค้นตัวเขา

^{๓๖} “โซ่วมิ่งอวี๋เทียน จีโซ่วหย่งซาง” ข้อความบนตราหยกแผ่นดินหรือลัญจกร หนึ่งในสัญลักษณ์ของจักรพรรดิ มีความหมายว่า “องค์จักรพรรดิได้รับโองการจากสวรรค์ ขอให้ยั่งยืนสืบไป”

^{๓๗} สีเหลืองส้มแบบผลเอพิครอต

^{๓๘} สีน้ำเงิน ในสมัยโบราณหมายถึง สีดำ

อยู่พักหนึ่งก่อนจะนิ่วหน้าเมื่อไม่พบอะไรเลย ต่อมาจึงเงยหน้าขึ้นกวาดสายตาดูเยียบเย็นทั่วตำหนัก ร่างสูงเดินไปคั่นกล่องบนโถ๊ะที่ละใบ ตามด้วยชั้นหนังสือ ตู้เก็บของ รวมไปถึงช่องลับบนกำแพง ความมุ่งงองสงสัยฉายชัดในดวงตาของคนที่หนุ่มที่ละน้อย ก่อนที่เขาจะค่อยๆ รำมือ

เขาก็มีศีรษะหนึ่งเงียบอยู่ชั่วจิตใจ พลันคล้ายจะฉุกคิดบางอย่างขึ้นมาได้ สายตาจึงมองผ่านม่านด้านในตำหนักจ้องไปยังตู้ที่เพยหลวนกับชิงเฟิงซ่อนตัวอยู่ เขาเดินข้ามพื้นพรมบัวชื่อ^{๓๔} ผืนหนามาที่ตู้ด้วยฝีเท้าเบากริบ ทว่ายังไม่ทันที่ปลายนิ้วเย็นๆ จะสัมผัสตัวตู้ พลันได้ยินเสียงฝีเท้ารีบร้อนดังมาจากด้านนอก

คนที่ผู้นั้นหมุนกายกลับไปอย่างระแວดระวัง และเห็นคนที่หลายคนแต่งกายแบบเดียวกันรีบร้อนเดินเข้ามา ครั้นพบเขาก็เอ่ยเร่งว่า “มหาดเล็กฮวา เหตุใดเจ้ายังอยู่ที่นี้ ข้างนอกโกลาหลกันใหญ่แล้ว รีบไปเถิด!”

คนที่ผู้นั้นพยักหน้ารับเสียงๆ และเดินตามคนเหล่านั้นออกจากตำหนักใหญ่ไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทว่า ก่อนจะก้าวออกจากตัวตำหนัก เขายังอดหันกลับมามองอย่างค้างคาใจไม่ได้ สายตาดูเยียบเย็นจ้องไปยังตู้ที่เพยหลวนกับชิงเฟิงซ่อนตัวอยู่

ชิงเฟิงซึ่งนั่งอยู่ในตู้ยกมือขึ้นลูบอกอย่างโล่งใจ “อันตรายยิ่ง อันตรายจริง ๆ...”

ทว่าเพยหลวนกลับสุดจมูกอย่างไม่เห็นด้วย ซ้ำยังบ่นปากใส่ชิงเฟิง “พี่สาวจะกลัวอันใด เรามีวิชาอาคม ไม่เห็นต้องกลัวว่าจะถูกเขาพบตัวเลยสักนิด แต่เราใช้อาคมเล็กน้อยก็ทำให้เขาตกใจตายได้แล้ว!”

“เจ้าจะไปรู้อะไร” ชิงเฟิงยี้ศีรษะคุณหนูของตนแล้วค่อยๆ ชี้นะอีกฝ่ายอย่างอดทน “เราออกมาสร้างความปั่นป่วนก็จริง แต่ไม่อาจใช้วิชาอาคมส่งเดชได้ หรือพูดอีกอย่างคือ แทนที่จะก่อเรื่องเพิ่ม มีผู้ลดลงเรื่องหนึ่งจะดีกว่า และทางที่ดีที่สุดนี้ยามนี้คืออย่าให้ใครพบตัวเรา เพราะข้าได้สมบัติล้ำค่ามาชิ้นหนึ่งเจ้าดูสิ...”

^{๓๔} พรมเปอร์เซีย

พุดจบ ซึ่งเพิ่งก็หิบลัญจกรหยกออกมาจากอกเสื้อและยื่นไปตรงหน้า เพยหลวน นางถึงกับอุทานออกมาด้วยความตกใจ ดวงตาเบิกกว้างขณะจับจ้องสมบัติในมือซึ่งเพิ่ง เนื่องจากของชิ้นนี้คือลัญจกรหยกที่ฉินสื่อหวงตี้^{๔๐} รับสั่งให้แก่สลักขึ้นมาจากหยกเหอชื่อปี้^{๔๑} เนื้อหยกงามวาไรสีตลอดทั้งชิ้นเปล่งแสงเรืองรองละมุนตาแม้อยู่ท่ามกลางความมืด เพยหลวนอดยื่นมือออกไปลูบไล้มันไม่ได้ นางกล่าวด้วยความตื่นตันยินดี “นี่คือลัญจกรหยกสืบทอดแผ่นดินมีไช้หรือเหมือนที่เห็นใน ตำราภาพแดนมนุษย์^{๔๒} ไม่มีผิด”

ตำราภาพแดนมนุษย์เป็นตำราข้อมูลที่สืบทอดมาในเผ่าจิ้งจอก โดยจิ้งจอกที่บำเพ็ญตนสำเร็จเป็นภูตแล้วจะต้องใช้ศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับแดนมนุษย์

“อืม คนที่อยู่ข้างนอกเมื่อครู่คงกำลังหาของสิ่งนี้อยู่เช่นกัน ในเมื่อเวลานี้หวงตี้ก็ตายแล้ว ยังจะมีสิ่งใดสำคัญไปกว่านี้อีกเล่า!” ซึ่งเพิ่งขยิบตาให้เพยหลวนกล่าวด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจ “เราต้องซ่อนมันไว้มิดชิด! แต่เวลานี้ที่นี้วุ่นวายเกินไป เราต้องรีบเอามันไปซ่อนที่อื่นก่อน”

รูดรีนี่เขาหลี่ซานเต็มไปด้วยความวุ่นวายอลหม่าน ช้ายังมีหิมะตกเบาๆ ด้วยท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บ เพยหลวนถึงกับจามออกมา นางสูดจมูกพลางบ่นพึมพำ “เป็นมนุษย์นี่ยุ่งยากนัก เนื้อตัวเกลี้ยงเกลาไม่มีขนเลยสักเส้น หนาวซะมิด...”

^{๔๐} ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฉิน หรือฉินซีฮ่องเต้ (ครองราชย์ ๒๔๗ - ๒๑๐ ปีก่อนคริสตศักราช)

^{๔๑} “เหอชื่อปี้” แปลว่า หยกสกุลเหอ เนื่องจากหยกชิ้นค้นพบโดยชาวแคว้นฉู่ผู้มีนามว่าเปี่ยนเหอ เขาเป็นผู้ที่มีความสามารถในการวิเคราะห์ก้อนหินและรู้ได้ว่าภายในหินก้อนใดมีหยกชั้นดีซ่อนอยู่ เขาได้นำหินก้อนนี้ไปมอบให้ฉู่ลี้หวัง แต่ฉู่ลี้หวังไม่เชื่อว่าภายในหินธรรมดาๆ ก้อนนี้มีหยกเนื้อดีอยู่ และกล่าวหาว่าเปี่ยนเหอหลอกลวงเบี่ยงสูงจึงสั่งตัดเท้าขวาของเปี่ยนเหอและเนรเทศออกจากเมืองหลวง ทว่าต่อมาในสมัยของฉู่เหวินหวาง ได้นำหินก้อนนี้ออกมาตรวจดูอีกครั้งและเรียกเปี่ยนเหอมาสอบถาม เปี่ยนเหอยังคงยืนยันว่าในก้อนหินมีหยกเนื้อดีซ่อนอยู่จริง ฉู่เหวินหวางจึงสั่งให้ช่างหยกมาแกะเอาเนื้อหินออกและพบหยกงามอย่างหาที่ใดไม่ได้อีกแล้วอยู่ภายใน ฉู่เหวินหวางจึงตั้งชื่อหยกชิ้นนี้ว่า “เหอชื่อปี้” เพื่อเป็นเกียรติแก่เปี่ยนเหอผู้เป็นคนพบหยก

“เจ้ามันโง่! นี่ต่างหากที่เรียกว่าความทรมานของมนุษย์ วันนี้ใส่แดง พรุ้งนี้ใส่เขียว หน้าร้อนสุมบาง หน้าหนาวสุมหนา น่าสนุกออกจะตายไป” ซิงเฟิงเอ่ยแหย่อย่างไม่เห็นด้วย นางเกาะกรอบหน้าต่างอาบแดดเช่นเดียวกับ เพยหลวนพลงมองสนมกำนัลในพระตำหนักทวาทซิงสองคันท่องवादคิ้วกัน “ข้ายัง เติมแป้งแต้มชาดบนหน้าได้ งามจริง ๆ...”

เมื่อคืนนี้พวกนางใช้วิชาอาคมเล็กน้อยเพื่อแฝงกายปะปนเข้ามาในตำหนัก ข้างซึ่งเป็นที่อยู่ของเหล่าสนมกำนัลในวังหลัง ทุกคนต่างเข้าใจว่าพวกนางถูกรับตัว มาให้อยู่ที่ตำหนักข้างหลังจากแสดงการร้องรำ เพื่อคอยถวายตัวแก่ถึงจิงจิง และมีได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับภานองเลือดเมื่อคืนแม่แต่น้อย เพยหลวนมองดูสนมกำนัล วาดคิ้วเย็บ ๆ พักหนึ่งแล้วก็เบิกตากว้างด้วยความแปลกใจ “อ๊ะ ไม่ถูกต้องสิ หลังหวดี่สวรคต มิใช่ห้ามการแต่งโฉมหรือ พวกนางต่างสวมเสื้อผ้าไว่ทุกซ์แท้ ๆ แต่กลับแต่งโฉมกันราวกับไม่รู้เรื่องที่หวดี่สวรคตอย่างไรอย่างนั้น”

“คิก ๆ ๆ” ซิงเฟิงหัวเราะร้ายพลงใช้นิ้วจิ้มศีรษะที่มึนทื่อเหมือนตอไม้ของ เพยหลวน “เจ้ายังไม่เข้าใจอีกหรือ คอยให้หวดี่ตองคี่ใหม่ขึ้นครองบัลลังก์มังกร อย่างมั่นคงแล้วมีคำสั่งมาเมื่อไร พวกนางจึงจะพิลาปร่ำให้ ยิ่งเป็นการร่ำให้ เบื้องพระพักตร์ด้วยแล้ว ยิ่งต้องร้องไห้งามเข้าไว้ ต่อให้แป้งบนหน้าจะหลุดก็เถอะ เพื่อว่า ‘ชลเนตรแสนคะนึง’ นี้จะช่วยให้พวกนางเป็นที่โปรดปราน! หรือพูดให้ถูก คือ พวกนางเพียงแต่งหน้าบาง ๆ เท่านั้น มิได้ถือว่าแต่งจริง”

เทียบกับตัวนางเองแล้ว เพราะกลัวว่าตนจะหน้าเหลืองเกินไป เช้านี้ จึงแอบขโมยแป้งหุเผื่อนมาทาถึงสองเกลี้ยง^{๓๑} และแต้มชาดที่ดูเข้ากับแป้งหุเผื่อน อีกหน่อย ย่อมไม่ถือเป็นการ “แต่งโฉม” เช่นกัน

“แล้วหวดี่ตองคี่ใหม่จะมาเมื่อไรหรือ” เพยหลวนถามอย่างพาสื่อ

“ใกล้แล้ว” ซิงเฟิงตอบอย่างมีแผนการในใจ “มังกรมิดาจไร้เคียร แผ่นดิน มิดาจไร้ผู้ปกครอง แต่เรื่องเหล่านี้มีเหล่าบุรุษเป็นฝ่ายกลุ่มใจแทนเราแล้วมิใช่หรือไม่ใช่สิ! จะนับพวกเขาว่าเป็นบุรุษไม่ได้ เพราะพวกเขาเป็นชนที่ล้าเร้นนา!”

^{๓๑} ๑ เกลี้ยง เท่ากับ ๑ ใน ๑๐ ส่วนของ ๑ จินซัง เทียบได้กับตำลึง แต่ไม่เท่าตำลึงของไทย

“ใช้ว่ามีแต่พวกชั้นที่เสียหน่อย พวกขุนนางใหญ่เองก็ร้อนใจเช่นกัน” เพย-
หลวนกระซิบเตือน

“ขุนนางใหญ่? เป็นขุนนางไม่เอาไหนเสียมากกว่า” ซิงเฟิงปรายตามอง
อย่างเยาะหยัน “ข้ารู้มาตั้งแต่ตอนที่อยู่บนเขาหลิซานแล้วว่าหวังต้องคืบปัจจุบัน
อยู่ภายใต้การควบคุมของชั้นที่ ไม่เช่นนั้นก็มีหรือที่ชั้นที่จะกลัลสังหารหวังดี?”

“ซู...” เพยหลวนทำท่าบอกให้ซิงเฟิงเงียบ นางมองไปยังชั้นที่ผู้หนึ่งที่
เดินผ่านไปในระยะไม่กี่กล่นแล้วลดเสียงลงพูดต่อหลังจากที่เห็นว่าเขาเดินห่าง
ออกไปแล้ว “เช่นนั้นเราต้องคอยให้หวังต้องคืบใหม่ขึ้นครองราชย์ก่อนแล้วค่อย
โค่นเขาหรือ?”

“ถูกต้อง!” ซิงเฟิงพยักหน้ารับอย่างหนักแน่นโดยไม่ยอมแยมพรายเรื่องที่
ตนอยากจะทำอยู่ต่อแดนมนุษย์ต่อ

“อา เช่นนั้นก็ขอให้หวังต้องคืบใหม่ขึ้นครองราชย์ไว ๆ เกอะ พอเราโค่น
หวังดีครบสององค์แล้วจะได้กลับบ้านกันเสียที!” เพยหลวนแหงนหน้าขึ้นมอง
ท้องฟ้าอันกว้างไกลเหนือเขาหลิซานแล้วนึกภาวนาในใจ

ซิงเฟิงไม่รู้จะทำอย่างไรกับคุณหนูใหญ่ผู้โง่เขลาของตนแล้ว ได้แต่ทำปาก
บ่นอุบอิบพลางกลอกตา

หลังจากฝ่ายที่สมคบคิดกับหลิวกงกงร่วมมือกันลอบปลงพระชนม์หวังดี
แล้ว พวกเขายังต้องวุ่นเรื่องการคัดเลือกบุคคลผู้ที่จะมาสืบทอดราชบัลลังก์
หลังจากได้คัดเลือกกันอย่างจริงจัง ในที่สุดฝ่ายของหลิวกงกงก็ปลอมราชโองการ
ของถังจิ้งจางแต่งตั้งพระปิตุลา^{๔๓} เจียงหวังหลี่อู๋ขึ้นเป็นผู้สำเร็จราชการ เมื่อ
หวังเยี่ยในวัยยี่สิบกว่าขวายังไม่ถึงสามสิบ เดินทางไปเป็นประธานในพระราชพิธี
ปลงพระศพของหวังดีที่เขาหลิซานนั้น ซิงเฟิงซึ่งลอบมองเขาอยู่ไกล ๆ ก็รู้สึก
ไม่พอใจตั้งแต่แรกเห็น

อูย! เหตุใดจึงเป็นตาแก่ไปเสียได้! ซิงเฟิงสบถอยู่ในใจ นางเลิกดีสีหน้า
จริงจังและหันไปบอกเพยหลวนว่า “ข้าว่านะ ความจริงแล้วเราสังหารหวังดี

^{๔๓} ลุงหรืออาฝ่ายบิดา

คนเดียวก็พอแล้ว กลับเขาหลิซกันเกิด”

“จะทำเช่นนั้นได้อย่างไร ตกลงกันแล้วมีใช้หรือว่าเราต้องโค่นหวงดีกันคนละหนึ่ง เวลานี้หวงต้องคืบไต่มาถึงแล้ว เราจะทิ้งไปได้อย่างไร” แต่ไหนแต่ไรมา เพยหลวนมีความรับผิดชอบสูงยิ่ง ดังนั้นครั้งนี้นางจึงบอกข้อเสนอนี้ให้กลับเขาหลิซกัน

คงไม่อาจตำหนินิสัยชมชอบความสวยงามของชิงเฟิงได้ แม้นางกับเพยหลวนเป็นญาติกันที่บำเพ็ญเพียรมาหลายปีแล้ว ทว่าเมื่อกลายร่างเป็นมนุษย์อายุอาณาก็ยังอยู่ที่สิบสามสิบสี่ปีเท่านั้น สาวน้อยวัยกำลังดัดสนบรู๊ตเช่นนั้นนี้ มีหรือจะชมชอบ “ตาแก่” ที่อายุมากกว่าตนเองเกินรอบได้

หวงชิงเฟิงเดือดดาลที่คุณหนูใหญ่ไม่ยอมฟังคำตน นางกับเพยหลวนอยู่ในชุดผ้าป่านไว้ทุกข์ ประปนอยู่ในขบวนสนมกำนัลที่กำลังร่ำไห้ขณะเดินทางกลับพระราชวังตำหนักที่นครฉางอัน เด็กสาวแสวงปาดน้ำตาขณะเย็บตัดผ้าเพยหลวนว่า “จะให้ข้าทำเช่นไรกับเจ้าตินะ! การถวายเป็นเรื่องที่เจ็บปวดยิ่ง ข้ามีหรือจะทนเห็นเจ้าต้องลำบากเยี่ยงนั้นได้ ข้าเพียงคิดว่าหวงต้องคืบไต่ให้ถือเสียว่าเจ้าเป็นคนจัดการ ข้าจะไม่เอาความชอบอันใด แค้นนำลัญจกรหยกไปมอบให้แม่เฒ่าแล้วก็ถือว่าจบเรื่องกัน แต่เจ้ากลับมองความหวังดีของข้าเป็นแค่ตบปอดลา^{๑๑๑} เฮ้อ! เสียแรงที่เจ้าดีมีนมมารดาข้ามาจนเติบโตใหญ่ กลับไม่เคยเห็นข้าเป็นคนกันเอง ไฉนชีวิตข้าถึงได้อาภเช่นนี้...”

นางพราหมณ์เช่นนี้ไปตลอดทางตั้งแต่เขาหลิซกันไปถึงฉางอัน ทำเอาหูของเพยหลวนแทบด้านชา ชิงเฟิงเอาแต่พูดพว้าเป็นลาแก่ลากรถ ประกอบกับเสียงร่ำไห้โศกเศร้าแทบขาดใจในขบวน ยิ่งทำให้อารมณ์ของเพยหลวนพลอยรู้สึกเศร้าสลดไปด้วย นางมิได้ต้องการให้พี่น้องแสนดีที่เติบโตมาด้วยกันต้องลำบาก จึงเริ่มคิดทบทวนว่าสมควรยื่นกรานตามแผนเดิมต่อไปหรือไม่...

ขณะที่เพยหลวนกำลังยุ่งยากใจอยู่นั้น “เหล่าบุรุษ” ในพระราชวังตำหนักก็กำลังวางแผนลับขึ้น

^{๑๑๑} เป็นสำนวน หมายถึง มองเจตนาดีของผู้อื่นว่าเป็นเจตนาร้าย

ที่แท้เมื่อพวกหลิวกงกงได้สถาปนาเจี๋ยหวังเป็นหวงตี้แล้ว พวกเขาก็หารือเรื่องยึดอำนาจในมือของขันทีคนอื่น ๆ เรื่องนี้ทำให้ผู้แทนพระองค์ชายชาวแห่งสภาขุนนางอย่างหวังโส่วเฉิง^{๔๕} และหยางเฉิง ตลอดจนเจี๋ยจงเจี้ยนและเหลียงโส่วเซียนผู้เป็นผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายและขวาแห่งหน่วยทหารเส้นเชือก^{๔๖} ไม่พอใจ และในเดือนเดียวกันนั้นเอง กลุ่มขันทีผู้กระหายอำนาจทั้งสี่ก็ได้รับการขนานนามเป็น “สี่อู่กั๋ว” และเป็นผู้กุมอำนาจที่แท้จริงในหมู่มุขมนตรี

พวกหวังโส่วเฉิงร่วมมือกับขุนนางเก่าแก่ ฉวยโอกาสยามที่เจี๋ยหวังหลี่อู่เดินทางเข้าวัง ส่งกองกำลังลับเพยหลงได้สังกัตหน่วยทหารเส้นเชือกชายชาวเข้าไปกวาดล้างสังหารพวกของหลิวกงกงจนราบคาบ แม้แต่ตัวเจี๋ยหวังหลี่อู่ก็สิ้นชีพอยู่กลางวงปะทะนั้น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดทำให้ชิงเฟิงกับเพยหลวนที่ปะปนอยู่ในกลุ่มสมนกันลี้ภัยกับตื่นตกใจจนพูดไม่ออก

“สะ...สะ...สอง...หวงตี้สององค์แล้ว!” เพยหลวนละล่ำละลัก นางรู้สึกราวกับได้ทิ้งก้อนหินใหญ่ในใจลงพื้นในพริบตา

ชิงเฟิงซึ่งกำลังจะทิ้งภารกิจสำคัญก็พักหน้ารับเช่นกัน แต่ในขณะที่ทั้งสองคิดจะกลับเรือนพักของตัวเอง ชิงเฟิงกลับเลี้ยวไปเห็นยุวราชผู้ทีเหล่าขุนนางสี่อู่กั๋วสถาปนาขึ้นมา บุรุษผู้นั้นคือเจี๋ยหวัง พระอนุชาของถังจิ้งจง นามหลี่หาน

เขาเพิ่งจะอายุสิบหกปีเต็ม ฉลองพระองค์ปักลึบสองตรา^{๔๗} นานาหนักที่สวมทับบนร่างท่ามกลางแรงกดดันและฝนโลหิตเค็มคาว ทำให้เขาดูอ่อนแอจนแทบไม่อาจต้านทานได้แม้แต่แรงลม ทว่าเด็กหนุ่มที่มีสีหน้าซีดขาวคนนั้น

^{๔๕} ตามประวัติศาสตร์ หวังโส่วเฉิงคือขันทีโฉดแห่งราชวงศ์ถัง ว่ากันว่าเป็นผู้ที่ใช้ความงมงายในยาอายุวัฒนะของจักรพรรดิถังเสียนจง ค่อย ๆ วางยาพิษพระองค์จนสวรรคต ครองตำแหน่งเสนาบดีกลาโหมกระทั้งในรัชสมัยต่อมาจึงย้ายไปดำรงตำแหน่งสมุหราชองครักษ์ และวางแผนทำร้ายขุนนางที่ซื่อสัตย์อีกหลายคน

^{๔๖} กองกำลังราชอารักขาหลักในสมัยกลางและปลายสมัยราชวงศ์ถัง เดิมเป็นกองกำลังประจำชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือ ต่อมาถูกย้ายเข้ามายังนครหลวง เพื่อเป็นกองราชองครักษ์หลวง รับผิดชอบดูแลคุ้มกันจักรพรรดิ พระราชวัง และนครหลวง

^{๔๗} ลวดลายที่ใช้ปักบนฉลองพระองค์ของหวงตี้ มีทั้งหมด ๑๒ ลาย ได้แก่ พระอาทิตย์ พระจันทร์ ดวงดาว ภูเขา มังกร งูใหญ่ เปลวไฟ จอกบุชา สาทห่าย เมล็ดข้าว ดอกไม้ด้า และขวาน

กลับยอมรับความเปลี่ยนแปลงมหาศาลทั้งหลายที่ประดังเข้ามาด้วยอาการนิ่งสงบ แม้จะดูประหลาดบ้างราวแก้ว หากอากัปกริยาของเขายังคงสูงส่งสมเป็นราชินิกุล เพียงได้เห็นหลี่หลานปรากฏกายที่ตำหนักเซวียนเจิ้งในระยะไกล หวงซิงเฟิง ก็รู้ได้ทันทีว่านอกจากตนจะชอบกิน ชอบเกี้ยวจรร้าน และชอบทำอะไรแบบ เอาดีเข้าตัวแล้ว นางยังชอบมองชายหนุ่มรูปงามชนิดก้ำกั้วทำไม่ออก

“พี่สาว ตอนนี้มีหวงตี้ตายไปสององค์แล้ว! เท่ากับเรากลับบ้านได้แล้วลิ!”

“ไม่ นั่นเป็นแค่ผู้สำเร็จราชการเท่านั้น ไม่นับว่าเป็นหวงตี้ ผู้นี้ต่างหาก ที่เป็นหวงตี้องค์ที่สอง...เจ้าอย่าพูดมาก! เจ้าดื่มนมมารดาข้า ต้องเชื่อฟังข้าลิ!”

ด้วยเหตุนี้ เราจึงขออรัมภบทเรื่องของภูตเพียงพอนเหลือกับภูตจิ้งจอกแดงไว้เพียงเท่านี้ เรื่องราวของพวกนางทั้งสองกำลังจะเริ่มต้นขึ้นจริงๆ แล้ว...

